

„БЪЛГАРИЯ“ издава въ сръ-
да и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдизамена
е: у Цариградъ 150 гр. кайма
и вѣнъ отъ Цариграда 200 гр.
кайма или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Пискатаkonto сѣ отнасятъ
до Редакціята надписватъ сѣ
до Драгана Цанкова.
Листата у които ставя подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ
Нищо не сѣ плаща за право
то сѣ въвесть въ „България“

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката ставя: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново у Г-на П. Кисникова, въ Шу-
менъ у г-на Митко Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Изевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сла-
вова, въ Казоверъ у г-на Х. И. Х. Димова, въ Славенъ у г-на Г. Дилева, въ Новопазаръ у г-на Г. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ябълъ у
г-на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ Софій у г-на Х. Мано Столикова, въ Котелъ у г-на Сав-
ва Димовски, въ Джулия у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Саноковъ у г-на Бр. Х. Гюрова, въ Дуиница у г-на И. Янакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-
ска у г-на Христоула Чарбаджъ, въ Ломъ у г-на М. Павлова, въ Кюстенджъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловицъ, въ Силіево у г-на Милъя Раткова, въ Бургасъ у г-на Койля Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Зла-
това, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибрава у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у г-на Бр. Георгиевича, въ Бу-
корещъ у г-на Иваница Минцова, въ Туля у г-на Г. Д. Кардовски, въ Измаилъ у г-на Г. Шоповъ.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Въ послѣдното си №, Ц. вѣстникъ
обнародва единъ членъ когото нашиятъ
българе въ цариградъ отдаватъ въоб-
ще на Г. Рачински. Ние забѣлежавме
тоя общепароденъ слухъ безъ да по-
дтвердимъ нищо и безъ да изложимъ
мнѣніе.

Обаче ний ще забѣлежимъ на чи-
тателити на Ц. вѣстникъ и на нашити
че ако съчинителътъ на рѣченниятъ
членъ е Г. Рачински, ние имаме цѣло
право да му пратимъ назадъ хубавия-
тъ комплементъ когото той ни прави.
Той дума че подъ „Българско паз-
ваніе“ „ние сме“, воликъ въ овча
кожа.

Ако Г. Рачински е който ни от-
правя единъ такъвъ комплементъ, ние
ще му искаме позволеніе да го дадемъ
на пощата и да му го пратимъ назадъ
Защото да е човѣкъ московитинъ и
при това да пише български съ бъл-
гарски слогъ... Да сѣ оплаква по Българ-
ски да сѣ радва по български... Не е ли
че прилича сичко на вѣкъ въ овча кожа?

Комплементити които съчинителътъ на
тоя членъ, който и да е, отправя до
нашити българе не сѣ по малко ла-
скателини. Той нарича нашити българе
„лошаво възпитани и злѣ научени
дѣца“ и гласозетъ които сѣ поддаоха
въ българската черква нарича ги „во-
плъ ненависти“. Най послѣ за да да-
де подобрѣ да разумѣятъ до колко

тоя лошаво възпитани и злѣ научени
дѣца сѣ станали безбожни той забѣ-
лежва особито че тези „вопли ненави-
сти“ сѣ подали въ свѣто мѣсто „въ
день мира и любви“

Ако е истина че Г. Рачински е кой
то направилъ тоя комплементъ на на-
шити българе въ 479 № на Ц. вѣ-
стникъ, не е чудно дѣто нашити бъл-
гаре злѣпиха на вратата на българ-
скіятъ метохъ извѣстіе което ще на-
мѣрятъ по пататъкъ въ българскіятъ
изгѣдѣ. Нека кажатъ подобрѣ, ако Г.
Рачински е който обезчестяватъ на-
шити българи, като му само запреща-
ватъ вхождѣ на метохътъ нашити
българе стоятъ въ тѣснитѣ граници на
умѣреността. Защото като възбра-
нѣтъ на Г. Рачински да иди на наши-
та църква тѣ искатъ да предзарятъ съ-
ко смущеніе и да не умърятъ св. мѣ-
сто.

Въ това възбраженіе на нашата цер-
ква за Г. Рачински има не само едно
дѣло отъ мѣдростъ, нѣ има още единъ
отговоръ на клеветити му винуенія.

Дѣйствително ако нашити българе
не искаха да умърятъ нашата църква
отъ размирии дѣла въ недѣленъ день
още повече тѣ не сѣ искали да умър-
сятъ и на Великденъ сир. въ деньтъ
дѣто сѣкой христіанинъ отива съ мир-
ни и любовни чувства.

Не само съчинителътъ на горѣ-
ченниятъ членъ не е разбралъ никакъ
чувствата сѣ които нашити българе
сѣ отишли на великденъ, нѣ още не-
разбира никакъ причинити които сѣ на-
карали нашити българе да извадятъ

изъ диптиците си имѣто на гръцкіятъ
патрикъ.

Като извадиха отъ диптицити имѣто
на гръцкіятъ патрикъ, безъ съмнѣніе
нашити българе не искаха да обез-
честятъ вѣроисповѣдникъ началникъ
на гръцити, още повече искали ли сѣ
да бѣлѣтъ сѣ „вопли ненависти“
както съчинителътъ на членътъ иска да
го направи, злѣката която сѣ е на-
брала въ сърцето ний въ расколѣ
на дълговѣженното ний притесненіе?

Онова което тѣ пожелаха да на-
правятъ сѣ да положатъ основити на
нашето прагмативно воскресеніе въ
свѣщиятъ день въ когото Христосъ из-
лѣзе отъ гроба си. Не бѣхме ли до сега
като единъ умирѣлъ народъ и заробенъ
въ гробъ? Гръцкото духовенство не е
ли правило до сега онова което пилат-
овити войни правиха около гробътъ
Иисусъ Христосъ?

Ако трѣбаше да вѣрваме съчините-
лътъ на членътъ, нашити българе зели
чифутити за примѣръ въ онова което
направиха на великденъ. Съ други ду-
ми чрезъ тѣхніятъ вопль ненависти
тѣ обезчестили гръцкото духовенство
почти сѣ истѣтъ начинъ както чифу-
тити обезчестиха Христа.

Такива не сѣ нашити българе. Ка-
то сѣ христіанинъ тѣ зематъ Христа за
примѣръ. Прочее вмѣсто да кланятъ
мѣчителити си и вардачити на гробъ-
тъ ний, тѣ напротивъ сѣ молатъ за е-

дипти и за други. Ако между паписти българе ся пазиратъ пъкои които неавиждатъ неприатели си тѣ не бы было нито Християни нито българи.

Колкото за съвѣтити които съчинителъ на членъта дава на нашии българи, тѣ сж чифутски съвѣти. Само неприатели на българскіятъ народъ сж кадри да дадѣтъ такива съвѣти. Да, само предатели или подобри вълцити въ овча кожа сж възможни да раздаватъ като оныя новини които сж пазиратъ въ речепиятъ членъ.

Съчинителъ на този членъ извѣстия на нашии българе че гръцкіятъ патрикъ щелъ да имъ даде едно отдѣлно управление. Съ други думи, съчинителъ на тоя членъ извѣстия на нашии българе че гръцкіятъ патрикъ ще имъ провѣни гробътъ и че ще ся споразумѣи съ императорското правителство, за да имъ ископай новъ.

На това ще отговоримъ че императорското правителство предпочита да възкресява мъртвите а не да ги закопава, или подобри, императорското правителство, както го е обявило толко пѣтя и както го показа чрезъ толко примѣри желай образованіето на народностити които му сж подчинени и сичкити одобренія които можатъ да ги направятъ силни.

Колкото за гръцкото духовенство то не е ли единъ подвиженъ мъртвецъ? Прочее какъ единъ мъртвецъ може да възкреси другъ единъ мъртвецъ? Какъ единъ умрѣлъ може да възкреси другъ единъ умрѣлъ кога той самъ не е живъ? какъ единъ развратенъ народъ ще може да освяти другъ единъ?

Нѣ сичко не е.

Зѣ да ся установи българската црква, трѣба тая црква да зависа канонически отъ патриканата. Прочее гръцкій патриархъ, както го доказахме ний и както го доказа Г. Бурмовъ преди малко на Г. Ексарха, нѣма никаква каноническа власть надъ България и надъ българити.

Нѣ що е една іерархія която не е каноническа? Що е едно управление което не е каноническо? Не ли е лъжовна іерархія? Лъжовно управление? Съ една дума една іерархія и едно управление турани подъ божіето проклятіе, отъ дѣто друго не може да произлезе освѣтъ злочастіе за народътъ който ги приеме.

Прочее, нашиятъ народъ доста много пострада отъ противоканоническото положеніе дѣто бѣше подъ гръцката патрикана. И сега не ще ли сме луди ако вѣрваме че едно ново противоканоническо положеніе дадено отъ гръцкіятъ патрикъ ще оздрави болкити които е направило на българскіятъ народъ първото противоканоническо положеніе?

Съчинителъ на горѣреченната статія не ся удовлетворява само да даде лоши съвѣти на нашии Българи, той имъ отдава още и лоши вдъхновенія, лоши клопности, една лоша политика: » Но да сж не лъжине дума той, » първентъ извикнаха пѣксалица отъ » събранний тамъ народъ, побудени и » поддържани отъ незнаеме отъ каква страна. »

Силъ като тѣй сж мѣчи да компромитира нашии българе, съчинителъ прилага: » Но той выкъ толко сочувствіе у всѣкѣя народъ намѣри шото рѣчь: » нещеме греческаго патриарха » » стана не само гласъ неависти, но » като единъ глубокопрочувствванъ » протестъ противъ много годишни » и безбройни злоупотребенія на Визандіо-ромейская іерархія »

Това второ израженіе уничтожава първото защото, ако народътъ е протестувалъ само противъ злоупотребеніята на грѣцити, съ какво право съчинителъ на горѣреченния членъ клевети нашии Българи като казва че сж побудени и поддържани отъ не знамъ каква страна? Гръцкити злоупотребленія не бѣха ли доволни да побудятъ това протестуваніе? Когато човекъ закача пѣкое животно, то вика и бѣга

отъ кѣщата на господарьтъ ся. Да ли нашии българе не освѣщатъ грѣцкити притесненія подобри, отъ които кучетата и коткити на Г. Ексархоса и Рачински освѣщатъ тоягата на господарьтъ си?.

Нѣ, защо сж тукатякива сравненія? Нашии българе не сж ли човѣци? Нема ли една глава, очи, уста, умъ... Както съчинителъ на члена? Ако иматъ умъ тѣ разсждатъ; ако разсждатъ тѣ дѣйствуватъ съ разсжденіе. Прочее защо съчинителъ на члена иска да пребърие нашии българи на кола, возени отъ политическити агенти на незнамъ отъ кого си?

Твърдѣ е истино че нѣкой ся политически агенти ще сж крайно расположени да ся впрегнатъ въ колита на българската народностъ. И кой ще може да каже че Г. Ексархосъ или Рачински не ще въсприематъ да ся нарекатъ български арабаджии. За Г. Рачинскій ние нищо не потвърждаваме. Нѣ имаме много причини да вѣрваме че въ визити си у единътъ ч у другиятъ Г. Ексархосъ ся обхожда като арабаджія на нашата народна кола.

И за любопытство нѣщо! съчинителъ на горѣреченния членъ толко желай да ся впрегне въ нашата народна кола щото ни капи да ся съединимъ съ него, като слуга или като съдружникъ, за да возимъ ний колата когато той има нужда да ся отджии. » Ако цѣльта на Латинское негово направленіе е била за да придобіе народпата негова іерархія, дума той, то направленіе трѣба вече да престане. Онъ (Цанковъ) треба да ся отдѣли отъ папство и негови Ангели за да работиме обоудно. »

Любопытно каденіе. Нѣ понеже ни зема за втори арабаджии съ условіе че ще ся отдѣлимъ отъ папството и агелити му, ний ся съгласяваме да възимъ на негова служба, нѣ съ условіе че той ще ся отдѣли първо отъ....

Т—о 28 Марта 1860

(Продължение отъ брой 56)

Втората точка (казва Г. С. Кара-Теодориди въ словото си), сирѣчь да избиратъ митрополити си въ сѣка епархія. ако и да сѣ е канонически изпльнявало, по апостолскитъ времена, и малко нѣщо слѣдъ тѣхъ.....този обичай сѣ е изгубилъ уже отъ время насамъ...и нашити братья Българи, като искатъ въ сѣка епархія сами да избиратъ архіереи си,.....искатъ едно нѣщо противо-каноническо

Какъ не успориша е тѣзи истина, че кога челякъ-ся отдаде до сущъ да лѣжи, то и ума му го оставя! Г. Кара-теодориди сега що казваше какъ въ апостолскити времена епархїити канонически избирали митрополити си и ето го слѣдъ десетина думи забравя какво е рекълъ и обвнѣява търновчянити, и въобще българи, че искатъ едно нѣщо противо каноническо, а че какъ е станѣло противо каноническо туй което въ апостолскити времена тѣй канонически сѣ изпълнявало? Или са зема за канонъ туй дѣго черквата е отстъпила въ това отъ апостолскити правила? Кон апостолеки, кои синодални канони сѣ запрѣтили да се неизбиратъ митрополити отъ епархїити що не кажи? Или правдишити които Кесарійската епархія има да си избира сама архіерїити сѣ противоканонически? Или посѣлката на събранїето въ дѣлото на Синайската распри е противо каноническа, като сѣ припознахъ правата на синайската епархія да си избира архіерея самъ! Не! Свѣжо туй е твърдъ канонически а само прошенїето на българи е противо-каноническо! Тука или Г. С. Кара теодориди е безсовестенъ или сѣка че на говеда хуртува, а още пакъ и прихитри ни привожда западзата черква и рускїи императоръ! Дѣ бѣха тѣзи прихитри да ги кажеше на константинополскыя и александрийскыя патрирхъ когато отла-снахъ претенцити на Перусалимскїа, поддържанъ и отъ Антиохскїа, въ дѣлото на Синаїтити?

Колкото за другици наречени събори (?) и наименовани почтено, по нѣкоя причина, продължава да си бръ-

тви Г. Словосказатель, Всемїрната черква и седмѣтъ вселенскыя събори не познаватъ нищо.

А защо Всемїрната черква е познавала автокефалити патрици и подиръ вселенскити събори до 1765, и до 1767 лѣто отъ христа? Или до това время Всемїрната черква са е намирала въвъ отъ синодалны канони? И ако този обичай (апостолскити канони тука за хатѣра на грѣцити ставатъ обичай) какъто продължава Г. С. Теодориди е престаналъ, защото освѣнъ че недокарва полза той подбужда смущенїе и негли рѣздобленїе въ черкватѣ и въ Имперїята (?) дѣго живѣятъ. То защо туй да стане само за българи и за българскити автокефални патрирхства? По заключенїята на Г. Каратеодориди излъзва че само отъ българскити автокефални патрици са е подбуждало смущенїе а отъ грѣцкити не. А исторїята съвѣстѣмъ инакъ доказва. Грѣцкити автокефални патрици (иже да каже словосказателя) са декарвали и докарватъ полза на черквата а българскити не. Дѣго ще са каже че сичката полза на черквата и въобще на православіето произлѣзва отъ днешнїй александрийскїй на едниъ владыка и половина патрирхъ и той е не-обходимъ за православната черква. А Българската самостоятелна черква е не нуждна за толкѣзи митрополити, архіепископи и епископи! На българи иерархія не трѣбва, патрирхъ никакъ защото седмѣтъ вселенскы събори не познаватъ българскити автокефални патрици! По доказванїето на Г. Кара-теодориди, защото не знаели че българи иже са кръстятъ а че да имъ пазивчатъ патрирхъ, и защото во времїето на съборити, българи като погали не са свѣстили че имъ трѣбва патрикъ да пажѣтъ да си ищѣтъ, сега пѣматъ право българи да иматъ иерархія. А послѣднѣти правители черковни, които допустили на българи да иматъ автокефални патрици, тѣ не сѣ быле прави членове на черквата, и тѣ не знаели ползата на черквата. Сега видѣла че туй нѣщо да иматъ българи особена иерархія е противо канонически. Защо?—защото туй не идн на Еленската про-

паганда на гайдата. Нека бѣде нѣщо за материјална полза на черквата, нѣщо въ полза на елеизма, да виднѣтъ какъ щѣму залѣпишъ нѣкой канонъ. тогава нѣма да сѣ допитвашъ до седмѣтъ вселенскы събори, св. черква ще има тогази сѣко право да дава новы канони Тѣй като изнасяло на св. черква да унищожи правото да си избиратъ епархїити сами архіереи, тѣ не питали нито апостолскити канони нито седмѣтъ събори. Тѣй сѣщо не гледали че апостолити и вселенскити събори отлѣчили и проклели симонистите, но ввели страшна симонїа въ черковното правленїе И колко други своеволїа противни на апостолскити и синодални канони, ищѣшъ, да сѣ станали твърдѣ канонически кога е за доброто на грѣцката черква, на грѣцкїа народъ!! Но, щомъ дойде за българи, за горкыя народъ, тогази и сѣко каноническо право става противо каноническо!!!

И подиръ таквотъ едно чингис-хановско поствѣпанїе на черкватѣ, сѣ насъ българи, Г. кара теодориди сѣ сичкити прїеми на недоносенъ фелетонистъ търси дълбоки съображенїа въ учтивостъ да на залѣзва съ тѣхъ! Парича ни братья, както и черквата чѣда, а тѣзи братья, а тѣзи чѣда сѣ тѣй дълбоко о-неправдаватъ!! Не. не сѣ истинно-евангелско ученїе е пропикнѣло туй слово, не искренна материнска любовь пропо-вѣдва памъ Г. кара теодориди, отъ неговити думи отъ дѣлата на св. черква вѣе завнегливъ глѣдъ на властъ, на лакомство, на поработенїе. Тука сичко на нѣсто речено както трѣба—кога властъ заповѣда на подчинени а нѣй сѣкашъ че сѣмъ подданица само на пѣй милостивыя отъ Сутанити и само той има право да на влѣдѣе!

[Слѣдва].

ИЗГЛѣДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Цариградъ 1-19 Априлїа.

Ще разбудимъ любопытството на читателити си съ важни повини, отъ които тѣмъ послѣднѣти дни сѣ пѣли.

Преда да ги изложимъ нужно ще е да кажимъ на нашити мѣди съотечественници едниъ чѣтъ за сѣкога, че отдѣленїето ни отъ

гръцката патриканна ся свърши. Имято на гръцкия патриарх вече не си споменува въ Българската ни народна църква въ Цариградъ. Гръцките владци повънъ сж подчинени, отъ дѣло, на сжщата мѣрка. Прочее отъ сичко това слѣдва, че нашити Българи трѣба да вардятъ въ кесійкити си парити които сж давали до сега на тия фанариоти.

Това веднѣжъ рѣчено нека раскажамъ онова кѣсто ся случи на Българската църква въ Недѣля, 17 Априлиа.

Сичко бѣше сладко, радостно за нашити Българи; сичко бѣше горчиво, кахѣрно за фанариотити. Божествената служба ся свърши тихо съ присѣствіето на безчетно множество Българи. Кѣкто по обыкновенното имято на Н. В. Султанътъ ся спомяна на мѣсто гръцко-патришкото.

До едно любоняно обстоятелство, въ недѣля ся случи да има свадба, свадбата на единъ българинъ. Младоженецътъ съ младата си съпруга ся вѣнча въ Българската църква отъ нашити свещеници съсъ вула, дѣла отъ българскія народъ, безъ дозволеніе патришко, и всрѣдъ ржкопзесканіята на народътъ.

Едно друго зрѣлище привличаше вниманіе то на събраніятъ народъ. На вратата на българскія метохъ, сръщо Бълг. църква, сѣкой четеше и ние четяхме, залезено слѣдущето извѣстие, направено на два яззици: Български и Французски:

Входътъ на Г. Рачински е, запретенъ отъ народътъ.

Съ други думи, не бива Г. Рачински да влиза въ Българскія метохъ.

Нъ, кой е тоя Рачински, ще питатъ нашити читатели? защо народътъ му запрещава да влиза въ Метохътъ?

Е добръ! казуватъ че Г. Рачински е руски агентинъ, руски консулъ въ Варна, който като отиде на службата си въ тоя градъ, ся върна пакъ, незнаещъ зашо, въ Цариградъ.

Защо го неращатъ да влиза въ Българскія метохъ? Защо?... Ето го.

Отъ както нашити Българи отхвърлика гръцкия патриархъ, Г. Рачински, нагна да обикала сѣкой денъ Българската църква. Имята на това обикаланіе е, споредъ самити негови думи, да одобря или подобрѣ да измами нашити Българи да ся подчинятъ изново, подъ жезелното иго на Фанариотити. И ето какъ:

Четертѣ патриарси казуватъ отишли при Руския посланикъ и му рѣкли да позвика на-

шити Българи и да ги накара да припознаятъ едого отъ тѣхъ.

Прочее Г. Рачински трѣка сѣки денъ фанарскити калѣжарии. Нъ нашити Българи го пріеха шъ о н ъ л е Българската и го спратиха безъ никаква надѣжда като му обавиха чистичко и иростичко че Българити нѣматъ нищо да вършатъ съ чужденци, ако ше бжде и посланикъ. Че тѣ си иматъ царъ, Н. В. Султанътъ, комуто сж вѣрни, и при кѣгото тѣ ше прѣбѣгнатъ.

Наистинна чудно е поведението на тия хора, кѣкто като сж на политическата служба не дохождатъ за друго освѣнъ да шпиониратъ или да компрометиратъ. Треба ли да ги питаме какво земѣне и даканіе иматъ съ Българити. Българити си вършатъ тѣхнити работи; нека и чужденцити вършатъ тѣхнити си.

Въ миналиятъ петѣкъ, по 9 часътъ, ние видѣхме, видѣхме съ очити си, руския архимандритъ да иди на Българската църква.

Той влѣзе у Н. П. Макаріополски, посѣти отиди у патриканата.

Въ тоя случай ние би съвѣтували нашити Българи да отбѣгнватъ сѣкако сношеніе съсъ чужди агенти, панслависти или други, ако не щатъ да бждатъ подзрителни на В. Порта и да направятъ невъзможно извършваніето на желаніето имъ.

Новишити които пріехме отъ Българія сж до 13 Априлиа.

Новишити за отдѣленіето ни отъ гръцкия патриархъ сж пріели въ цѣла Българія съ голѣма радостъ. Ето нѣколко думи на дописникътъ ни отъ Софія.

Вашата притурка за да на ся споменува веке имято на гръцкия патриархъ у Българската църква, а само имято на Н. В. Султанътъ, ся чете отъ сички съ вѣсторѣ Мпозива викаха: Д о л о гр ѣ ц к и й п а т р і а р х ѣ ! д а е ж и в ѣ т ѣ н ѣ ш ѣ н а р ѣ . А б д у л ѣ М е д ж и д ѣ ! О н ѣ ще ни удостои съ Българска Іерархія.

Сжщата дописка отъ Софія, 11 Априлиа ни говори за отчаяніето на Пловдивскити Гръци. Тѣ ся гогвали да върватъ кѣдѣ Цариградъ въоръ топазъ, за да ся оплакватъ на царътъ че Пловдивскити българи поискали да четатъ Български, а това нѣщо казватъ тѣ, было панславизмъ. Има напастна на тоя свѣтъ много глупави и запесени човѣци, прилага дописникътъ врѣхъ това, нѣ не мисли да ся наидатъ по глупави и посѣишши отъ колкото шо ся показватъ сега Пловдивскити гръкомани. Алаха акѣдларъ

верени! Незнайж имали още да запатъ, въ устата на побѣсеный си Цукали, който докаръ тия хорина да станатъ за смѣхъ предъ сичкиятъ свѣтъ.

Напастна сж за смѣхъ гръцити, иде рѣчемъ ние съ дописникътъ. Додѣ ние са оплакваме отъ тѣхъ, то сега тѣ ся оплакватъ отъ насъ отъ хондрексѣдани. Не ги е срамъ!

Знаемъ че почти сичкити градове и села Български които сж давали на Гюмюшъ Гирдачоглу вѣзна за царската войска не сж заплатени, ако и Императорското правителство и да е вражбно на тоя изедникъ пужданти сумми. Той не имъ е далъ нито пара и сега Българити, споредъ както ни пишатъ отъ Софія, сж подигнали отъ сѣкадѣ за да трѣсятъ парити си отъ тоя търговецъ.

Софіянци пратили въ Пловдивъ Г. Д. Трайковича за тая работа. Той ся върналъ и допесѣ за тая работа. стозкоба хиляда гроша които Софіянци трѣсятъ отъ Гюмюшъ-Гердачоглу за вѣзна. Надѣваме ся че императорското правителство ще отдаде правдината на тия кѣсти свромаси които гюмюшъ гердачъ тѣй лукаво стблече.

Една анекдота за Пайсей чѣмѣстникътъ на Дели Матей. Когато стигналъ въ Самоковъ, С моковци отишли на метрополията Паксей имъ далъ гѣче. Когато си го испили казали му свободно да си отиде поскоро отъ дѣто е дошълъ О н ѣ сж идосалъ и казалъ: Язжѣ за кафето шо ви служихъ. Вие сте были чудновати човѣци.

Габровското общество рѣшило изгонваніето на святогорскія калугерини който живѣи въ тоя градъ въ кѣй раскошно поведеніе. Причината на това сж нѣколко думи кои то изложихме възгледътъ на български работи относительно занего. Тѣ думи сж: • сега намѣрилъ прѣбѣжише въ Габрово. • Това было довольно да разбудѣ благородни чувства на Габровскити младици. Нъ нека оставимъ дописникътъ да ни прикаже обстоятелствата които съдружили това изгонваніе:

• Този грѣкъ, калугеринъ Григоръ, който ся намира отъ нѣколко врѣмя тука, дуаа, дописникътъ, като таксидіотинъ, отъ страва на манастиръ Водопелъ, ни е дотегналъ. Дѣхата му, като шо сж отъ най мръсипти както на сѣкой единъ фанариотинъ, незаслужваж друго освѣнъ отвращеніе и непочитаніе. И тѣй той е бѣлъ отъ помежа наизгнхвренъ съ презрѣніе. Входътъ на църквата ѣу бѣше затворенъ и запре-

иено му бѣше да ся мѣся въ нѣщо. Съ една рѣчь, той бѣше уникакменъ и песанп-асанъ до сега тука въ обществото.

« Сега когато ни патиснаха тожко тежко орѣрѣченити думи: » сега намѣрихъ при-бѣжище въ Габрово», като немощни да ги търпимъ, особно младити, сички ся стъзе-матъ и незабавно направятъ единъ протестъ когото поднасятъ на събраніето. Съ тоя протестъ тѣ искатъ непременно изгонване то изъ градецътъ си на рѣченигъ безбож-никъ Григора.

« Испакданіето му ся рѣши тугакси отъ почетното събрание.

« Слѣдъ това истити младежи отиватъ скупомъ у метохътъ и сличаватъ илѣто му и нѣкои други рѣчи които бѣше написалъ ежшѣтъ този лукавъ калугеръ надъ вратата на камъкътъ, чрезъ които рѣчи ся правеше притѣжател на общиятъ метохъ».

Ако вѣрваме нашіятъ дописникъ, живѣиѣ то на тоя калугеринъ въ Габрово было подкрѣпено отъ двоинца тамошни първо граж-даде. Развратността му, раскошното му поведеніе е до сега доказано; Тѣ подобни ал сж нему за да го защищаватъ?

Както и да е изгонваніето му е извър-шено дѣто, и ние не можимъ отъ да не по-хвалимъ патріотическата постѣпка на габ-ровскити младежи.

По заповѣдъ отъ Высекото Императорско Правительство Габрово ся отдѣля отъ сега за напредъ отъ Търново. То остана за себе си единъ отдѣленъ градецъ и като една ка-за особна ввѣдно съ колибити които му принадлежатъ, сир. осъмнасятъ селца.

Българщината въ Едирне напредва отъ день на день по добръ. Тамошнити наши българи си правятъ едина отъ най нецѣбѣж-нити длѣжности да ся стараятъ за училище-то си. То станало прѣдмѣтъ на неосипнити нѣтъ грижи и въ нѣколко врѣмя щелъ сме щастливи, нѣй и тѣ, да видимъ плодѣсти които ще принесатъ тѣхити старанія!

За да улѣснитъ дѣлата въ училието нѣтъ, нашити съотечественици въ Едирне купили една къща за взаимно училище въ кириш-ханата, махля която е доста далечъ отъ главното училище. Тѣ довели и единъ учи-ель отъ Казанлъкъ, г. Петка Напазозлу. Въ астото врѣмя, като ще насърчимъ нашити съотечественици въ Едирне въ добрити расположенія които показватъ къмъ учеб-ници си заведения, нѣй не ще забравимъ епитропити и учителити. Дѣло о на което управленіето е вѣвѣрено на тѣхъ е полезно и свято. Увѣрени сме че ще го извършатъ

толко родолюбиво колкото и ревностно.

Нѣ въ Мустафа паша друго ся случва. И е разборіята владѣяла между нѣкои безумни глави. И тѣя глави, ушъ българи, гоятъ бащинътъ си языкъ.

Трѣба ли още да изложимъ низската мысль която имаме за такива грѣкомани, които съ нашити градове, у насъ въ къщи, смущаватъ народната тишина? Такива сж неприятели на народното добро и единствен-ното имъ намѣреніе, единственната цѣль да е развалятъ сѣка добра мѣрка която ся зема за народнити ни работи. Тѣя безумни гла-ви, нѣй ги препорѣчваемъ на вниманіето на другити граждани на които родолюбіето, благоразуміето, ревността имъ сж доста поз-вати и които секога ся стараятъ за общо-то добро.

Приехме отъ дуринѣта една дописка която ни извѣстява че двама грѣцки подкупени под-лизници Х. Р. и Я. Ч. предавали отечеството ся, народността си, на единъ беззаконенъ фанаріотинъ, интригантинъ и крайно безбо-женъ грѣцки владика. Тѣ го защищавали и оправдавали когато неговити беззаконни дѣла сж очудили свѣтъа, скверното му поведеніе е разиграло дору и безчувственици твари. Дописникътъ ни не ни казва именно кой е тоя грѣцки владика нѣй нѣй имаме сѣко мѣс-то да вѣрваме че е Дели Матей. И Дели Матей, Българи сж намѣрили да го защита-ватъ! оправдаватъ!!!... напестанна срамъ!

Дописникътъ ни отъ Софія 11 Априлія, ни забѣлжава добродѣлнити дѣла които П. Прев. Управителътъ Хасанъ Тессенъ паша извършува къмъ жителити. «Наз околивти санджаци бѣха сж появили хадуци, дума дописката, нѣ у нашъ санджакъ, слава Богу, не сж чуе нищо лошо. Гупернаторътъ ни Хасанъ Тессенъ паша строго заповѣдалъ на билук-баинити да бодѣрствуватъ; военнѣ-ятъ Ферикъ Османъ паша испрати тѣхъ отдѣле-ния войскари да вардятъ мѣстото отъ злодѣйци. Благодаренія на тѣя Наши ние сме спокой-ни отъ сѣкоя страна и народътъ ги почита за свой благодѣтели.»

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Априлія 12 1860 ДУШИЦА.

« И припадъ на перси Иису-сова, рече: Господи, кто есть пре-давай тя?»

Ивана глав. 13 ст. 25

Намѣрихъ ся човѣкъ, дѣто да неа-види доброто; намѣрихъ ся Іуда, дѣто

да предаде Христа; намерили са еще хора, дѣто да предаватъ братѣята си, кой утрепа Авеля?—вси ще рекатъ братъ му Кайвъ.—Кой предаде Иису-са?—Вси ще рекатъ; неговиятъ уче-никъ, Юда.—кой днесъ предава или (продава) българети?—Българи. Охъ Боже мой! и защо така?! Нѣ добръ говори за такъви спасителътъ, въ свѣтото свѣтъ езіе: » горко за такъва човѣци, чрезъ които става предателството!—Нѣ защо, защо та-квива хора! предатели на собственва своя майка—Българи!—и не боятъ ли сж, не страхуватъ ли сж отъ наказа-ніето, което ще имъ падне врѣхъ гла-вите, за тѣхното предателство, за тѣ-хното изневѣріе?! Абе хора! (пека по-мнѣтъ тука читателити че гворимъ за нашити тукъ грѣцки подкупници под-лизници, Х. Христо Рилѣя и Янакѣя Чолакъ). Какво не помислите че сте и вие Българе, каквото и ние че и вие сте отрасли отъ този клонъ, ка-квото и ние, че и вие сте чяда на тѣзи майка, каквото и ние, че и вие сте цыцали българско мѣло, каквото и ние, че и ви сте и.....и.....и пр.....!—ако, прочес, си видите сла-бостта отъ къмъ училието, (и чрезъ това не познавате що е народность), то зашто баримъ сж мѣсите въ наро-дните работи? Не мислите ли че мѣ-лото на майка ви и по смъртъта ви ще вика подиръ вази и чте ви прокли-ня?! Я сж свѣстете, я помислете, ко-го забраняте, кого оправдавате?! — единъ фанаріотинъ! единъ беззаконникъ единъ интригантинъ! единъ крайно безбоженъ грѣцки владика!! и не е ли ви срамъ, не е ли ви срамъ да ся ка-звате още българи! не е ли ви срамъ като сте сж зафанали да забранете тоя грѣцки беззаконникъ, когато цѣлы миръ, дору и безчувственици твари сж свидѣтели за скверното и богомерз-ското му поведеніе?! Какво думамъ, не ся засрамите, когато беззаконните му дѣла дору и очите ви бъркатъ?! Охъ, горко ви! че не познавате какво

работите; работите за злото на майка си, за злото на братята ви, на добролюбити. а не чуете съ какъвъ левский (асланский) гласъ выка върху васъ премъдрий Соломонъ, и говори » Изривай яму искренему своему: впадетъ въ ню; валяй же камень на себе валить. « почти сол. гл. 26 и пакъ » копай яму впадетъ въ ню и разоряющаго ограду, угризнетъ его змий. Екклесиастъ. глава 10.—Прочее ви сте съ предали на единъ ширлатанинъ, на единъ унъ българинъ, на единъ овчій вълкъ, на единъ таенъ крокодиль, който чяка удобния чясъ когато да ви погълне; ви не чуете какво говори за такъва сирахъ, ви презирате рѣчите му, нъ послушайте » устнама своимъ усладить врагъ, и много пошепчетъ, и речетъ добро глаголя: очима своимъ прослезетъ ся, а сердцемъ своимъ усовѣтуетъ вринутися въ ровъ, и егда обрящеть вѣрныя лена-сать ся крове. « сирахъ гл. 12.

(сѣдва).

Фърчиолакъ Тодоръ, съ бѣлѣты калцунн.

Сливенъ 22 Марта 1860.

Г. Редакторе на В. „България“.

Вѣстете, моля ви, нѣщичко въ честныя вашъ листъ за положодинштити наши испитанія.

Тѣ станахъ писмено за сичкити уроци, които ся предаватъ въ учебнитѣ ли заведения. Училищия на управителъ Г. Доброплодный направи расписъ въ които назначи класата на най прилежити и благоправити ученици, както и на второстепенити, отаѣлно за всѣкъ языкъ и языкъ, и споредъ него расписъ предложи на училищнитѣ надзиратели да се дадѣтъ награди на първостепенитѣ ученици въ сичкити училища тържественно; и сѣдователно като се удобри това полезно предложение, раздадохъ се първо наградытъ отъ клуцухорското новосъздадено училище на свѣти четирисъ подиръ службата, когато Господ. Доброплодный прикава слово сходно за това тържество. Стъ това училище премина вараодѣ въ Дѣвическото клуцухорско, дѣто подобно каза кратко слово Г. Доброплодный

и се раздадохъ дароветъ, като стана пспърво водосвѣщеніе. А въ иджатакъ недѣля: на 13 марта стана сжното тържество съ съ безброенъ народъ въ Сливненската Полугимназія и Взаимно училище, дѣто подобно каза първо слово Г. Доброплодный, подиръ което ся раздадохъ дароветъ. Отъ тамъ сжщо отидохъ въ Дѣвическото училище пълно съ народъ, дѣто, както и въ клуцухорското училищнитѣ надзиратели съ Г. управителя раздадохъ дароветъ отъ книги, краснописаніе, пера, мастилнички и прсч. Когато подари и 10 Цѣтконоси Палерчата родолюбивий нашъ гражданинъ Господ. Параскева Бячовъ, които и ся раздадохъ него чясъ, и като испяхъ дѣвцитѣ царската пѣснь отиди си народа пълнъ съ радость и признателность тай ма Родолюбивитѣ градоначалници, както и на Господ. Доброплодного, който толкозъ точно, и неуморно изпълнява своята дѣлность, и употребява всяко средство, което помага за успѣхитѣ и благоураието на управляемитѣ отъ него ученици.

Не е излишно, да ви назаичъ чи новитѣ тѣзи години Черковно училищнитѣ адзиратели ревностно опредѣлихъ да се направѣ въ П. Гемазія та великолѣпна книгохранилища, която тѣзъ недѣля може да се свърши.

Юще едно дѣло на Господ. Доброплодного достопохвално не можъ да призаичъ. Той нѣжъ расписъ за всяко полезно нещъ въ Отечеството му, и за всяко нещъ размышлява и дѣйствува проникателно, расписъ преди нѣколко дни клуцухорцитѣ съ едно слово, което парочно каза въ черковата, въ сжний день когато бѣше лѣшелъ тай нареченъ тукъ куручъа (потокъ-а) голѣтъ, и бѣше забранилъ споменіето на клуцухорцы и сливнянцы, и до толкозъ ги увѣри съ искуството си словце, чѣе за много причини, които имъ разказа, единъ мостъ необходимо нужденъ за нашия градъ, щого сичкитѣ пріеха съ радость предложеніеѣтому, и подаръ единъ день се събрахъ до 4,000 гроша, и сега се дѣйствува да се зафине, и самий градекий нашъ управителъ (байжакамина) дежода да прегледа, де е по сходно и прилично да се направѣ мостъта.

За сега, като свършаватъ, ще имамъ грижѣ, да ви съобщѣ за напредъ ако се случи нѣщо достойно за обнародванѣ.

Единъ доброжелатель.

Стара Планина 15-й Марта 1860

Господ. Цанковъ!

На-прѣди като идѣхъ отъ Западъ канъ вѣстокъ, случи ми ся да занамъ прѣзъ К л и с у р ж (въ Пловдивско). Тукъ прѣсѣдѣхъ два дни. Въ това вѣрѣя спеходихъ

училището и сдѣлахъ и два пакти; прѣплавихъ програмжата на прѣподаваемитѣ прѣдмѣты; имамъ случай да ся видѣ и разговоръ и съ главния учителъ, който е млада нъ много дѣтеленъ момъкъ, Той е сгрѣшилъ всичкитѣ гимназіални науки, освѣни това доста добръ знае и Турскій, Французскій и Гръцкій языци. Съ всичко това, Класурци, а особно тѣхнитѣ челяди сѣ честити дѣто сж ся сподобили съ такъвъ достоинъ учителъ

Азъ можъ да кажѣ, какво всякъ чловѣкъ който да поотбирва что-годѣ, както напр. азъ като вѣзѣе въ Класурското училище и види дѣтца 10—12 годишни, а въ 4-5 годишне разстояніе достигнали до Алгебра Геометрія и физикъ и пр. и съ толкова сѣ понятія отъ горѣказанитѣ языци, то ако е голъко годѣ чувствителенъ, той неможе ся въздрѣжи отъ да исполѣе сѣзъ отъ радость и да не ублажи класурци за тѣхното толкова напѣдваніе за мило вѣрѣя въ просвѣщеніето. Това е вѣистина така, въ тѣи горкыты! или сѣ непознаватъ доброто или го познаватъ, а му сж ся наситили, незнай, само това щъ кажѣ, споредъ както ся научихъ отъ достовѣрно мѣсто, какво тѣи искали да напустѣтъ за напредъ высокыты науки и да ги замѣнятъ пакъ съ псалтирджиското ученіе, зачото щѣи да имъ ся довършятъ въ селото поповети съ сегашнето ученіе!!?

Азъ вѣрвамъ, че сж научили и щѣтъ направятъ това нѣчто зачото вѣсто да цѣватъ за напредъ учителя си за три години цѣвили го за шестъ мѣсци какъто по скоро да можѣтъ да вѣперитъ на челядѣта сѣ пакъ сухото ученіе наустини въ псалтири. Вѣистина ако направятъ това нѣчто класурци то азъ отъ мѣсѣ странж можъ навѣрно да видѣ какъкъ какво преждевременна слана ще падне надъ училището имъ и тѣи нестрѣба вече да ся падѣятъ отъ него за друго, освѣнъ за зрѣлъ-не-дозрѣлъ безъ вѣрѣя оначалъ плодъ.

Класурци иматъ доста добръ училищень-приходъ, тѣи сѣ неуждайтъ за нѣчто, освѣнъ за такъвъ единъ достоинъ главенъ учителъ, какъвъто го иматъ. Мы имъ завяждаме за това добро, а тѣи незнай, зачото сѣ го непознаватъ, та да сѣ го пазятъ и да му ся радватъ, нъ така скоро му ся насити-ха. По свѣтъкайте ги, моля, и Вы господине, отъ Вашъ странж дано сѣ познаѣтъ доброто та да сѣ оставятъ отъ това напѣреніе, че послѣ има да ся кажѣтъ. Ако ги възематъ отъ думѣ, то азъ, като тѣхенъ събѣдъ

ве щя се забави отъ да ги изпъкне пакъ за други работи, отъ мѣстото имъ, защото имъ сж познати доста добри.

Единъ

Прѣсплавпецъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Въ послѣдніятъ си политически изгледъ извѣстиме споредъ нѣколко европейски вѣстници, че Швейцарія си предлагала да патжии непосредственно съ французското правителство разликата относително за провинциити Шодлей и Фосини. Една депеша отъ Бернъ извѣстява че федералниятъ съвѣтъ опровергалъ официално тия слухове. Конституциея не е имотвърдява това опроверганіе и обявява че приговорити за които е въпросъ сж поставили между разнити сили които подписаха виенскіятъ трактатъ въ числото на които е и Швейцарія.

Послѣдните новини ни научаватъ същото и даватъ надѣжди за една конференція. Думатъ още че това събрание е рѣшено и остава само да се отворятъ засѣданіята му. Англія иска Брусселъ Франция и Руссія избрали Парижъ.

• Като въпросътъ се тѣй тури въ дипломатическото поле, дуна Патри не трѣба вече да се занимаваме за появяваніята малко много размирни които швейцарскити вѣстници ни разказватъ. Геневскити и бернскити клубове не ще правятъ вліаніе върху рѣшеніята на европейскити кабинети.

На 12 Априля, федералниятъ съвѣтъ Швейцарски отправилъ до силити които ся препоржчени за неутралността на двѣти провинции едно окръжно за да имъ обяви че жребеніе то което шело да стани на 22 Априля въ северна Савоа като ся правяло безъ прѣдварително споразумѣніе съ Швейцарія, Конфедерацията протестувала отъ напрѣдъ противъ сичкити слѣдствія които могатъ да произлѣзатъ относително за правата на

Швейцарія върху неутралното мѣсто на Савоа.

Нъ отъ негова страна французското правителство съ голѣма сърдитина приело постоянното противвѣіе на конфедерацията и увѣряватъ че остжкити които то было расположено да направи за примиреніе сличило ги днесъ отъ програмата си. За сега Ниція жребила съединеніето си съ Франція 6,810 гласове излѣзли за и 11 противъ.

Новинити отъ Цицилія ставатъ отъ денъ на денъ по страшни, и страхове ся раждатъ бунтовнити движенія да не ся распространятъ въ поголѣми съразмѣрности. Споредъ послѣднити извѣстія, съобщеніята сж прекъснали между Цицилія и Калабръ и правителството было длъжно да свика войската Абруцити. Отъ часъ на часъ сж страхували Месина да не ся бомбардирува, и австрійскіятъ консулъ оставилъ градъ и тръгналъ съ единъ австрійски корабъ. Слухъ ся раздало че бунтовницити поставили едно врѣменно правителство на Тремани, градъ положенъ кжъ западъ на Палерма. До сега тая новина не е потвърдена. Въ много мѣста народната стража зела партіята на бунтовницити.

• Споредъ както ся види цицилійскіятъ бунтъ ималъ за началници пѣкон отъ благородияти. Увѣряватъ че уловили въ Палерма началницити които сж были събрали и че квязъ де Монтеleonъ былъ главниятъ имъ. Едно голѣмо число цициліяни отъ най високи ти фамилии побѣгнали въ Неаполъ и ся криили.

Протестътъ на Римскіятъ дворъ противъ съединеніето на Романиити съ Сардинія сж връчилъ на разнити европейски дворове. дору и на Лондонскіятъ, съ когото римското правителство нѣма никакъ официални сношенія.

Генералъ Ламорисіеръ слѣдва въ Римъ нарежданіята на войската. Първата жѣрка която той зель была поставяніето на една ордія въ Анкона.

Генералъ Ламорисіеръ приелъ командството на папинити войски съ формално условіе да има пълна свобода въ дѣлата си и да ся доинтеа само отъ св. Отецъ.

Ако върваме единъ Геновски вѣстникъ императоръ Наполеонъ щель да отговори слѣдъ малко на афоризмо то.

Споредъ депешити отъ Мадритъ, съзаклятіето угаснало и народъ тѣ былъ въ пълна тишина Генералъ Ортега ся осадилъ и на 18 Априля го пушнали.

Намираме въ една кореспонденція отъ Мадритъ първити обстоятелства на извършваніето на това съзаклятіе което имало намѣреніе да въведе конституціалната монархія на Карола VI. Нѣколко провинции требало да отговорятъ на това въвождане. Съзаклятіето имало голѣми съразмѣрности: димократити были главнити помощници. Избухваніето му са определило на 31 Марта.

Предъ това смущеніе, дума рѣчената доинска, какво можеше да направи правителството което имаше само 40,000 души на расположеніето си? какво можеше да направи държавата която ирази димокрацията? Лесно е да познаимъ: бунтътъ бѣше страшенъ за династіята на Изабела II.

На 1 Априля Ортега тръгнуващо отъ Балеарскити острови и на 2 излизаше по сухо съ надѣжда че другити съзакляти дръжатъ обѣщаніята си, сынътъ на допъ Карло, Еліо и други карлистски началници и други още пѣкси сж съединили съ него и ся пытаха единъ другъ дали нѣщо извънредно ся е случило въ държавата. Сичко бѣше тихо нищо не извѣстяваше че благочиніето ся е развалило неидъ.

Товага съзаклятити начнаха да ся отчаяватъ до товага войската не поучедрѣваше генералътъ си, единъ овкъ отъ тая войска, колонелъ Готдрилъ де Вера, внимаваше на сичкити движенія на Ортега.

Най повече той посеше внима-

ието си към единъ корабъ до когото зрителя не позволяваше на никого да се приближи и да види четиртъ тайни лица които се показваха отгорѣ. Това даде подозрѣніе на Гюдриль де Вера който рѣшише да удовлетвори любопитството си се ползува отъ часътъ когато Ортега обѣждаше съ лицата въ една къща. Гюдриль вѣззе при тяхъ безъ да извѣсти.

—Генерале, рече той на Ортега, войската ся сърди и нѣта каде отивае.

—Войската е благодарна, отговори Ортега и ако нѣкой ся сърди ты си самиятъ.

—Генерале, азъ приказахъ какво то чухъ.

—Нѣмамъ да давамъ на никого снѣтки повѣрна Ортега, и извѣстенъ да си че, можа да накажа колонелътъ както и войнътъ тѣ; и му зарѣча да ся оттегли.

«Слѣдъ два часа войската трѣгнуваше Родригъ де Вера като ся исправяше на зингити си викаше съ сичка та си сила «дѣца, продадени сме да живѣмъ правителство то!» и войската приемише тия викове съ вѣсторгъ. Тогава Ортега и ония кои го съдружаваха побѣгнаха и слѣдъ малко тѣ ся уловиха.»

Друго тоѣ извѣстно.

Булата на афоризмото на Папа Пил IX.

(Продълженіе отъ брой 56).

Ис тия причини, слѣдъ като помолхмъ св. духа чрезъ общи и особити молитви, слѣдъ като сж допитахме отъ достопочтенити кардинали на конгрегацията: чрезъ началството на всемогущиятъ богъ, на св. апостоли Петра и Павла, и чрезъ нашегъ: ние обявяваме, че сички ония които сж станали виновати отъ непокореніето; отъ бунтуваніето, отъ посвояваніето и други злодѣйства за които сж оплаквахме на две Юнія и 26 Септемврія, сички ония които сж улеснили извършваніето на тия насилія или ги сж извършили сами, си канесоха *голямото афоризмо*, и другити църковни наказания наречени отъ декрети на главни-

ти събори и именно на св. съборъ на странта (SS XXII de reformation) и въ пуждѣ, ние ги *афоресваме* и *анатематисваме* изново, като ги обявяваме съ това лишени отъ сѣкакви прощенія и разрѣшенія направени съ какъвто начинъ и да бѣди, только отъ насъ колкото отъ нашити предѣстници; ние искаме да не могатъ да ся развържатъ и разрѣшятъ отъ тия наказания отъ никого другъ освѣнъ насъ или нашити наслѣдници—обаче освѣнъ на смъртниятъ часъ, и като оздравѣи пакъ падатъ подъ наказаніята—ние ги обявяваме неспособни и недостойни да приематъ разрѣшеніето, догдъ не откажатъ, строятъ и унищожатъ общенародно злодѣйствата си, до гдѣ поставятъ въ пълно и дѣйствително сѣко нѣщо въ първото му състояніе и до гдѣ предварително удовлетвориатъ чрезъ едно покаяніе съразмѣрно съ грѣховеи нмъ църквата св. сѣдалище и насъ.

За това ние определяме и обявяваме, чрезъ съдържаніето на сегашнити че не само виноватити за които ся споменува особито, нъ още и наслѣдницити нмъ на службата която заемаватъ, не ще могатъ никога съ силата на сегашнити (писма) нито и кои да е причина, да ся сякатъ не дължни да ся откажатъ, строятъ и унищожатъ сичкити си злодѣянія, нито да удовлетвориатъ сжидствително и дѣйствително, предварително и както е прилично, църквата св. сѣдалище и насъ; ние искаме напротивъ щото за сега и за напредъ това задълженіе да лези силата си, ако тѣ нѣкога искатъ да ся разрѣшатъ.

(слѣдва).

СѢКАКВИ ПѢЩА И НОВИНИ

—Г. Ексархосъ прикалява вече на нашити Българи въ Цариградъ. Немогагъ да го теглятъ. Испитаха презъ тия послѣдни жаркото му родолюбіе което ся продаде, най повече сега, на двѣ чужди владѣи только антипатически къмъ нашитъ народъ колкото и зломыслини. Насилаха му пари съ шепи и гърлото му ся отвори за да потащи желаніето на единъ цѣлъ народъ.

Оная недѣля Г. Ексархосъ искаше да каже че нищо не ся случило по послѣдствъ въ Българската църква. Днесъ той ни дава една новина только чудна щото утѣрени сме, е лишена отъ сѣкакса основа. За любопитство добро е да я туримъ предъ очити на читателити си:

«Печалнигто—пакъ печалнигто—въ Българската църква приключеніе стана предѣтъ на безпрестанни разговори между Грѣцкити, особено же между духовнити. Нѣкоици Владѣи въ Цариградъ начаха Болгарски да учатъ а други взеха нѣкои отъ недѣлнити Евангелія та ги писаха съ гречески слова и ги научиха за да ги четатъ въ църквити на Болгарски гласъ съ гречески слова.»

Тѣзи е тя важната новина на Г. Ексархосъ. Грѣцкити владѣи начали да учатъ бѣлгарски. Дано бѣли той ходжа та нмъ

Колкото за насъ, ний сме мачновѣрци и не са возимъ по такива кола. Грѣцкити владѣи только обячатъ Бѣлгарскитъ языкъ щото тѣ ся кадѣрни глади да измѣятъ нежия да го учатъ. Г. Ексархосъ, разврателъ отъ среброто на фанаріотити и на... иде благоизволи та не разарацава мнѣитъ ни народъ

—Иматъ ни отъ Софія 11 Априлія: Тука предъ една недѣля умряха 3—4 човѣци туку речн на нозѣ, скоропостижно. Въ въздухѣтъ имаше нѣщо отрова, та сички почти страдахмъ, кой отъ гърю, кашлица, главоболъ и пр. Нъ сега вѣрмягъ ся отъвѣрна и човѣцитъ ся възживиха.

Г. А. Кѣнковитъ доиде тука и са прие гостоприемно отъ сички граждани. На първи Априлія наръгъ слѣзохмъ на 100 гр. т. дѣра.

Празницити ни тритѣ народи въ Софія Турци, Бѣлгаре и Езреи утре са свършватъ сичко биде тихо, весело и прилично.

—Иматъ на отъ Габрово, 13 Априлія Цѣлѣта на монедата ся сие вчера отъ 165 гр. Меджиде на 100 (мири фінтѣ).

Вѣстинна голѣма вѣрѣа и затруденіе причини това изведѣжъ свеманіе, въ причината на това, правдоно можемъ да отдадемъ на нѣкои Г—да търговци, които, незнаимъ по какви особни свои интереси, въспралягствуваха на постепенното стеманіе, както бѣше сж рѣшило отъ Н. П. Бидкамъ паша, който марка бѣше твърдъ и здѣра и сианителна за обществата и търговіята. Сега сичко страда и сырмашіята е принудена да купува житото 50 пари на 2 гр. и $\frac{3}{4}$ както ся изкачи на тия дѣрни пазари. Тѣзи мѣки ставатъ за хатѣрѣтъ само на нѣкои законни егонети Г—да Търговци.

Визандистъ писа до сега много членове противъ нашити Българи. Гръцкіятъ вѣстникъ не ся благодаря само да хули онова което той нарича смѣлостъта на нашити съотечественници и апатіята на Н. Преосвященство Иларіона, было въ българската църква по великденъ, было предъ гръцкіятъ синодъ. Този вѣстникъ прави още повече. Той силно принуждава гръцката патрикана да потъжни смѣлостъта на нашити Българи и да накажи апатіята на Н. П. Иларіона.

Сичкити разсужденія на гръцкіятъ вѣстникъ ся основаватъ врѣхъ:

Въроисповѣдните и народните права на гръцкити.

Кой може да е далъ въроисповѣдни права на гръцката патрикана? или подобръ отъ дѣ идатъ на патриканата правата за правителствено началство което той казва че има надъ Българити и дору надъ Гръцити? Визандистъ който требаше да ни го научи, не го прави или подобръ той подлага че нашити Българи го знаятъ.

Колкото за политическити права на Гръцити надъ Българити Визандистъ ся повече изяснява. Той увѣрва че тия права сѣ дали на гръцити отъ Моамеда II.

Нашити Българи трѣба естествено да ся надѣватъ че ще отгласимъ високомыслията на гръцити, было политически, было въроисповѣдни, и че ще разгледаме дали тѣ си иматъ основа или не.

Безъ съмнѣніе ные ще изпълнимъ кѣмъ нашити Българи длъжността която ни ся пада като на вѣстникарь. Нѣ за днесъ ный ще ся ограничимъ да имъ забѣдежимъ че е невъзможно на Н. П. Иларіона, и съ него на г. г. Ексархосъ и Бурмовъ, да отговорятъ на гръцити и да избѣгнатъ заточеніето и другити злоупотребленія които гръцити може да имъ наложатъ.

Първо като пріе рѣкоположеніето отъ

гръцкіятъ патрикъ и като пріе службити които ходи да изпълнява въ Кукушъ или оныя които още изпълнява въ българската църква, Н. П. Иларіонъ е припозналъ гръцкіятъ патрикъ за църковенъ началникъ и за началникъ на нашити Българи.

Споредъ нашити начала гръцкіятъ патрикъ нѣма каноническа власть надъ Българити; той не може да имъ дава епископи; слѣдователно Н. П. Иларіонъ не може да ся рѣкоположи канонически нито канонически да ся прати въ Кукушъ.

Нѣ началата на Н. П. Иларіона сѣ различни отъ нашити и отъ сички оныя които познаватъ църковнити канони. Нека кажимъ повече. Н. П. Иларіонъ нѣма начала. Защото тука е въпросъ за единъ законъ, или, за да употребимъ думити на Визандистъ, тука е въпросъ за права.

Прочее, отъ двѣти едно: или той канонически законъ и тия канонически права съществуватъ или не съществуватъ.

Ако не съществуватъ, гръцити нѣматъ никаква каноническа власть надъ Българити и тѣй рѣкоположеніето на Н. П. Иларіона е не само несъобразно съ канонити, нѣ още, ако и да е рѣкоположенъ отъ гръцкіятъ патрикъ, Н. П. не може да зема отъ него нито заповѣди, нито служби, нито дозволенія.

Нѣ ако Н. П. Иларіонъ и оныя които мыслятъ като него, припознаватъ противъ църковна та Исторія и противъ св. отци—че гръцкіятъ патрикъ има права и власть надъ тѣхъ, тѣ сѣ длъжни да правятъ онова което гръцкіятъ патрикъ имъ заповѣда. Слѣдователно ако имъ ся случеше да извършатъ нѣкое дѣло което ще ся види отъ гръцкіятъ патрикъ за погрѣшка, тѣ сѣ длъжни да пріематъ наказание... заточеніе то... на което ще ся осѣдятъ.

Ако гръцкіятъ патрикъ и Н. П. Иларіонъ бѣха чели кормчіе то, канонити на Сърдикскіятъ съборъ, работити ся бѣха натѣжнили друголѣе.

Колкото за Г. Бурмова, безъ съмнѣніе той е истиненъ еретикъ предъ очити на гръцкіятъ патрикъ и предъ православни ти гръци. Защо то, споредъ него не само гръцкіятъ патрикъ нѣма никаква каноническа власть надъ Българити, нѣ още той нѣма никакво право и преимущество нито надъ Български ти епископи нито надъ Гръцки ти...

Защо то преимущество то е едно право. *Нѣ тамо идемо нѣма началникъ*, правото не съществува. Нека Г. Бурмовъ земе кой да е община, нека й отнеме началникъ тѣ; сички ти членове които я съставятъ ставатъ равни, никой нѣма право да заповѣда на другити. Съ други думи община та ся разваля.

Това поученіе е не само еретическо, нѣ още и отъ най бунтовни ти, отъ най противообществени ти. Онова което най повече ни очудва е че Г. Бурмовъ носи тия еретически и бунтовни поученія отъ Руссія си—речь отъ имперія та коя то ся мысли за най православна та и за най противобунтовна та отъ европейски ти държави. Отъ това, какъ Г. Ексархосъ да не убади Г. Бурмова на Гръцкіятъ патрикъ и що не иди да кажи на Гръц. патрикъ да запали единъ дръвеникъ на ат мегданъ и да изгори Г. Бурмова както едно врѣме началничити на богомили ти ся изгориха.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Цариградъ 4—22 Априлія.

Ще си правимъ длъжностъ да туриме предъ очити на читателити ти си впечатленія та които Великденски ти приключенія пропаведатъ въ духове ти на нашити Българи по вънъ. Първо ето какъ ни разказватъ това впечатленіе отъ Търново 12 Априлія:

“Безъ да ви казваме, вий знайте и познавате добръ че пѣтвиредно то ви листенце ся чете и тука и предъ съ вѣсхищеніе, и съдържаніето му е на вредъ сега предметъ на разговори ти между Българити. Таквостъ листенце прѣди година мѣше да стрѣсни

набожни тѣ Българи каквото ги стресна трѣ-
тия ви листъ за св. огънь.

—Нѣ сега приготвенъ народа отъ онуй
врѣмя насамъ, удобрява даже и клони да
одражи движеніе то на Цариградски тѣ
Българи, о нема да ся побои отъ патришко
афоризмо, което слѣдъ тѣя приключенія фе-
верска та църква може и вѣроятно е, да
избѣлва. То приключеніе безъ слѣдствія не е
и нема да остане. Тукъ Цариградски тѣ Бъл-
гари ще покажатъ достоинство.

Въикашнн тѣ Българи безъ друго на много
мѣста има да подражатъ примѣра на Царе-
градски тѣ, нѣ не толко на скоро. Отъ вредъ
ще чакатъ да видятъ какъ слѣдствіе ще
има то въ Цариградъ. Вый осѣщате колко
е необходимо тамшиятъ Българи да ся дрѣ-
жатъ крепко въ рѣшеніе то на което нача-
ло тѣ подадоха.

Тукашнн ти филогригорци май сж далечъ
да оцѣнятъ и да подражатъ тосъ примѣръ
и да прикжснатъ сношенія та си съ Григо-
ра, както тамши ти съ патриката. Григоръ
сж е въдворилъ помеждумъ и тѣ го обкрѣ-
жаватъ като адютанти. При се това млади
тѣ върватъ контра и хичъ го не считатъ.“

Въ Самоковъ въсхищеніе то не е по малко.
Ето какъ ни го описватъ:

Безкрайно се благодарихме на нашите е-
динородни събратія Българе, що са отглас-
нали на Въскресеніе, да ся не спомене и
ме то на патрика грѣцки; нѣ се споменувало
свѣтлото име на многолѣтнѣя милостивѣй-
шіятъ нашъ Господаръ и царь Султанъ Аб-
дулъ Меджитъ Ханъ Ефендиизъ. Сите съ
воскличаніе руками виками у гласъ: да жи-
вѣй, да живѣй, да живѣй, многлѣтно нашія гос-
подаръ и царь съ съдѣсносѣйня та си цѣ ла
фамилія и съ свѣтло то си правдолюбиво
правителство. Аманъ отъ това грѣцко ду-
ховенство!“

На 6 Априлія, въ недѣля, още единъ пѣтъ
откраднаха на търновскія Григора грѣцка
та книга, която донесълъ на църквата св.
Костадина за да чете некакви стихари по
грѣцки. Слѣдствіето на това было че Гри-
горъ си го пригъналъ тосъ пѣтъ мачени-
ческа та и ся зарѣкалъ, както ни съобща-
ватъ, да не носи вече грѣцка книга на църква
съ него си и нито да чете вече грѣцки. Той
лакъ ще си чете когато си обере крушити
отъ Търново и дойде патрикътъ да го на-
прави червнѣ въ Кара-казанъ.

Търновскія ни дописникъ ни известява
че рушчумскія управителъ слѣдува да пре-
бивава въ Търново. Споредъ както завчера
казвахме, Н. Прев. отделилъ политически
Га брово дѣто ще да ся опредѣли особено

мезиншъ подъ предсѣдателството на модю-
рниъ и кадія, дѣто ше ся разгѣдватъ по-
мѣстпнн подлози безъ да ся посѣятъ въ
Търново.

Читатели ти на Ц.—Вѣстникъ помнятъ ли
когато Г. Ексархосъ фалеше търновскія
Григора че казвалъ слово въ църква та?
Ако помнятъ, ний ще оставиме дописникъ тѣ
си да пмъ прикажи нѣщо за тѣя прехвале-
ни словеса:

Два пѣти става, да речемъ право, чети
го единъ попъ на написана книга, слово отъ
владиката. Слово безъ вкусъ, безъ сладостъ,
патетически израженія суми едно фанариот-
ско възвишеніе. Слѣдъ двѣ години отъ като
дошелъ Григоръ, и чакъ сега дѣто е турилъ
да кажатъ два пѣти слово по църкви-
ти, твърде е любопитно защо то и то си има
причина та.

Гражданити, еснаф ти именно ся отнесоха
съ жалба до него и му искаха да тури въ
църкви ти да ся казва слово. Това стана
предъ повече отъ два мѣсеци. Той фана да
ся ваяка че първата година не былъ тука
а пакъ втората горе доло и че незналъ
Български. Тѣя забѣлжванія ги направи въ
събраніето и никой не ся намѣри да му по-
ръчише, и най повече на послѣдне то. Кога
незнай Български що ще тука?

Отъ тогива Григоръ е принуденъ да съчи-
нява слово на грѣцки, да го преводятъ на
Български и попъ Петко да го чете на книга
сухо като символъ въ църкви ти. И толкостъ
стига на Ц.—Вѣстникъ кой то хвали пастир-
ски ти добродетели и отечески ти грижи на
Григора за стадото си. — комедіи!...,

Два пѣти въ двѣ години да кажи слово!
И при това, пастирски ти му добродѣтели
и отечески ти му грижи сж неукоризненни
предъ лице то на Г. Ексархоса.

Разбужаніе то на наши ти съотечествен-
ници въ 40 черкови (църквѣ класія) и стрем-
леніе то имъ къмъ народни ти права по-
своезѣ отъ грѣцолія та, заслужватъ похвала
и вниманіе. Миналата събота една дописка
ни разпозна съ приключетія та на които та-
мошната Българска църква бѣ зрѣлище. Сега
приехме потвърденіе на сичко това и ни
ся известява че пострадали ти Българи отъ
грѣцолія та, были въ Едирне за да ся опла-
коватъ предъ правителъ тѣ.

Не знамъ кон ще сж слѣдствія та на
тоя подлогъ, нѣ нека ся надяваме че милос-
тово то ни Правителство ше отдаде прав-
дини ти на нашіятъ народъ, който отъ толко
врѣмя е потащанъ.

Неприетъ, изгоненъ отъ Самоковъ, г.
Пансій, Дели Матеевъ, намѣстникъ слѣдъ

като сж върналъ отъ Нишъ, отишелъ въ
Дупница за да прави и тамъ размѣрия. Види
ся че той зель емирнаме отъ цянкія гу-
бернаторъ което пратилъ отъ Дупница до
Самоковскія каймакамъ.

Въ Душница намѣрилъ нѣколко грѣкомани,
Дели Матеевъ векилий и сътѣхно настоя-
ніе служилъ литургія и проповѣдвалъ.
«Чушки е много красногласнѣ и сладкорѣ-
чивъ, ся гаври дописникътъ връхъ това. На
Великіятъ пѣтъкъ той ся завърналъ отъ
Нишъ и на великденъ, пакъ съ настояніето
на тѣя грѣкомани служилъ изнѣво. Тѣ смѣ-
яли дору да му дозволятъ да освяти една
църква, която като станала жертва на по-
жаръ тѣ ся преправила сега.

Прѣдъ такива постѣпки, противни на на-
родното желаніе, сичкіятъ народъ едноглас-
но протестувалъ, и показалъ неугода та си
чрезъ едно истудуваніе.

въ сичкото му поведеніе Пансій ся точно
разгѣдалъ въ Самоковъ и Дупница. Истин-
на е че фанариотити сж лицемѣри; нѣ на-
шнн тамошни съотечественници познали
каква е стока Дели-Матеевѣятъ намѣстникъ.
Въспитанъ Караказански, дума дописката
ни, хасѣлъ грѣкоманинъ, Пансій, първо пѣя-
ница, лажець, ласкателъ, крадливецъ, чиракъ
на Содомъ и Гомора. Отъ піене и раско-
шество гласътъ му станалъ дрезгавъ и ме-
чишки, очити му червени като на бикъ, и
лицето му, страшно, издава знакови на
едно крайно раскошество. Такъвъ е пор-
третътъ на пастирътъ когото грѣцката па-
трикана налага на Самоковци.

Нѣ, тѣ ще си го упазн за неа, него и
сичкити си грѣцки владци които е распра-
тила по Българія. Грѣкіятъ патрикъ не е
вече припознавъ отъ нашии Българи; още
повече треба ли грѣцкити владци да ся
припознаватъ.

Предусѣщаме че и Кюстендилци си не-
ишатъ фанариотинѣтъ Діонисія. тѣ искатъ да
му дадатъ пѣтатъ и ся надѣватъ слѣдъ
мако да го направятъ. Раскошното му по-
веденіе не можали да търпатъ, минмото бо-
гословско училище и минмата болница ста-
нали причина на много съблани и прибѣ-
жище на развратността. Една дописка отъ
12 Априлія, ни дава тѣя извѣстія.

Приехме отъ Плевня нѣ, 22 Февруарія, от-
говоръ на статіята която Доротеєвата пар-
тія обнародва въ 470 на Ц. Вѣстникъ.

Отъ Железникъ приехме една статія за
отговоръ на Акарджанскія учителъ, по
родътъ Сърбинъ. Тѣ е отъ ученицити на св.
Николското училище.

Прилепските жители или подобри и което е явното, г. I. X. Константиновъ моли » съ жешки съзиди негово благородіе! г. Ексархошъ да стори мукаетъ » заради него за да пди въ Прилепъ.

Незнамъ дали г. Ексархошъ ще услѣди молитвата на многострадалниѣтъ си философъ. Онова което знамъ е че той, преди почти двѣ недѣли, извѣстиваше че Прилепчани пратили прошеніе до фанариотинѣтъ Венедикта за да си искатъ учителѣтъ. И това истина ли е? незнамъ. Изъ като глѣдаме днесъ че Г. X. Константиновъ прибѣгнува до благородіето и силата на г. Ексархоша, постъпката на гризепчливиѣтъ отъ твърди вѣроятности.

Както и да е благородіето на г. Ексархоша ще се възбуди тоя път, и философіето на г. I. Константиновъ негли ще се припоизий и оцѣни.

Послѣдни ти ни повяпнотъ Охрида 8 Априлиа ни извѣстиватъ че Белицкиѣтъ епископъ, сега Охридски споредъ както на патрикана та ся ще, стигналъ въ Манастиръ. Наши ти Българи въ Охрида и въ Прѣспа, твърди въ слѣдуваніето на работити си, му пратили извѣстіе и му дали да разбере че го нещатъ да стѣпни въ епархіята нѣтъ. Въ противенъ случай, му рекли, слѣдствіа та зли ще бѣдять и можешъ да оставиши безъ крака и буцъ да ся върниши въ Караказанъ.

Не сме въ първи ти вѣремена на Христіанство то; грѣцки ти владици обычатъ много свѣтътъ и свѣтскии наслажденія за да пожелаятъ да станатъ мѣченици. Грѣцкиѣтъ пѣззиво-мѣченикъ, за когото е въпросъ, не помислилъ вече слѣдъ тѣя обявенія, да влѣзе въ Охридска та епархіа, нѣ помолилъ пратени ти до него да му позволятъ, отъ страноволюбиво чувство, да поживѣи въ Яковичкиѣтъ Манастиръ.

Естествено, наши ти съотече твєниши сж странюлюбиви дору и кѣмъ неприятели ти си; и това е за тѣхъ голѣма похвала. Прочее тѣ смислили тоя фанариотинѣтъ върлъ вратъ на нашата народностъ и му позволили да постои въ рѣчишяѣтъ мѣнастиръ.

« Ний не сме безсловесни животни, прилагатъ вѣрхъ това отгорѣ нашиѣтъ дописникъ както фанариотити на сѣкаха до сега. Нейни сѣмъ това словесно стаде, за кое то христосъ говоря въ евангеліето и имаме право да искаме словесни настири, а не като патришкити, която, тѣ а не ний, сж бєвсловесни! »

Любопытно на нѣщо любопытно за ШУМЕНЪ.

Прочитае въ Ц. Вѣстникъ № 474 една статія отъ Варна, подъ заглавіе « нѣщо любопытно за ШУМЕНЪ, » и виждаме важно едно лице, което си крие името подъ явните си Московски мысли да иска да поговори за новонададената книга *Сборникъ* съ читающій Българскій мѣръ. Изъ защото съчинителѣтъ на тая статія не зема за прѣдмѣтъ реченната книга толкози, колкото папишаството и протестанството, за да наряди православни си членъ, за то и азъ не ще сяпростра за да му отговарямъ на всяко едно изричаніе на завистити му мысли, съ които желае да привлече вниманіето на Г. Ексарховити читатели.

Той казва: » първити страници на тая книга ми дадохъ едно печално понятие за знаніята на тѣя болгарски сочинители. Защо господство му казватъ тѣй? Кои сж тѣи, които искатъ да ся хвалятъ въ сборника на познаніята си? Казва това, защото вижда още отъ първѣты страници на книгѣтъ, че въ нѣкъ владѣе чистъ български дѣхъ, а не Рускій (!) и сѣтиѣ: » отъ правописаніе именъ французскихъ писателѣтъ види ся, че тѣя исчерпатели малечко нѣщо знаятъ французскій языкъ, а своятъ колко ли тѣи знаятъ, нѣка сѣдять ако могатъ много численити тѣхни спомоществатели » Ще прощава негово милость, защото исчерпателити на тая книга не искатъ да ся покажатъ че знаели добръ французски или незначили, нѣ само ся потрудили колкото имъ дошло отъ рѣка да дадатъ на единародити си младежи една книга, на която разниѣти съчиненія ще имъ дадѣтъ причина да искатъ да си усвоятъ разни израженія на мысли си, отъ които, щомъ зематъ перото въ рѣкъ, ще иматъ нужда.

Господство му нѣма никакво право да сѣди отъ правописаніето на собственити имена на французскити писатели, като не познава причинѣтъ. Ако иска тѣй да знае, тѣзи имена въ рѣ-

кописа бѣха писани на французски, че въ печатаніето ги призели на български погрѣшно. Нека земи негово милость да преведе истити съчиненія отъ французски на български, че да види тѣй лесно ли е да ся превежда на единъ языкъ който още нѣма никакъвъ словарь? И отъ насѣтиѣ негово благородіе като познавалъ добръ французски и български дѣ бѣше до сега, че не направи за насъ българети единъ подобенъ книгъ отъ която да ся ползуваме и ные, ами ми показва старобългарскити списанія, както Киприана Тѣрновскаго, Теофилакта българскаго и др. списанія, въ които напразно бы търсили да исчерпимъ приказанія на първия чловѣкъ, умозрєніе на зорѣтъ други описанія на природата, политически характери на Наполеона I, на Катерина II, съчиненія такива които да дадѣтъ благородни едни мысли и чувства на младежъ?

Отъ това ся види, че господство му не ще да познае цѣлѣта на тѣхъ книгъ и иска да бѣди исчерпена отъ списанія които приказватъ най много за вѣрата Г. Поповъ въ прѣдговора си, не казва че нѣмаме съвсѣмъ списанія, нѣ списанія такива отъ които да исчерпиме разни съчиненія, както отъ французската литература. (Негова милость може да иска да кажи за рускѣтъ, нѣ догдѣто стои морето ные трѣбва ли да идимъ да черпимъ отъ езеръ, защото ные знаемъ че Руси сж онуждени да учятъ французски, нѣ французи не сж сжще онуждени да учятъ руски.)

Българети познаватъ сега твърди добръ безцѣпната тѣхна старж книжевность и съ нѣкъ иматъ да ся хвалятъ предъ другити славянски парѣчія, които още и днесъ славятъ създателя си по нейния языкъ, нѣ сж увѣрени, че тѣхнити писатели не были само тѣя що сж извѣстни днесъ, нѣ сж имали и други поважни списанія на които рѣкописити днесъ, не сжществуватъ у България по причина на единавѣрцити тѣхни братья, които толкози пѣти ги испобрахъ и изгарахъ, и ги прѣхвърлихъ съ сандаци

сандаци прѣзъ Дунава за да ги прѣ-
несатъ на севѣръ, дѣто ги испокриха и
испотолиха, и тѣй като са възползуваж
отъ българската простота, немжкнахъ изъ-
рѣцѣти нѣмъ подобити съчиненія,
които украсяваж българскитъ кни-
жнѣ не по малко отъ грѣцката! А о-
нѣя що сѣществуватъ днесъ и тѣи сѣ
лишаватъ отъ очити на българскитъ дѣ-
чица по причина на тѣхнитъ приятели!

Съчинителѣтъ на любовитното нѣщо
за Шуменъ като казва че съчинител-
ти не познавали хубаво нашити спи-
санія и че сѣ исчерпили отъ францу-
ската литература, примѣри които не сѣ
сходни никакъ съ неговото мнѣніе, за-
що не обнародва до сега единъ сбор-
никъ отъ разни съчиненія исчерпени
само изъ българската книжевность, за
да сѣ покаже сѣщъ трудолюбецъ, а не
като тѣхъ напрасно трудци? Той не
знаеше ли че българети иматъ веке ну-
жда отъ издаване на подобни книги?

— Да, той познаваше твърдѣ добръ
нѣ не направимъ това, защото не му
сѣ ревни българското просвѣщеніе, за-
то и не можи да глѣда българчетата
идо сѣ учятъ французски въ Бебекъ,
като казва че ще ли да станжтъ папи-
щаши и не знамъ що. Не, господине,
не, тука сѣ показва явно вашата не-
търпимостъ камъ образованіето на не-
винити български дѣчица; защото тѣи
ако сѣ учятъ на католическото учили-
ще не ставатъ и католици, не бой сѣ
не! Нѣй имаме въ града сѣ очевиденъ
примѣръ Г. Попова, който е ученикъ
на Бебешкото училище и който сега
е учителъ на дѣцата ни; нѣе не нахѣ-
рихмѣ у него никакъвъ знакъ на като-
личество; напротивъ той е подобрѣ пра-
вославенъ отъ свѣтътъ сѣ владыкъ, кой-
то сѣ е училъ богословіе въ правосла-
внѣ семинарія; защото той като него
не ни показа до сега нѣкое безпѣтно
поведеніе.

И сѣтъи ако вые желаете българско-
то просвѣщеніе и не щете българчета-
та да сѣ учятъ на католически училища
защо до сега не станяхте причина да

сѣ отвори въ цариградѣ едно правосла-
вно училище, че искате само да го-
ворите, а дѣломъ нѣма ви никакъ?

Сѣще можѣ да ви кажѣ и за Г.
Боре въ Бебекъ, Г. Претимана и Фло-
кена въ Шуменъ, и г-на Лонга въ
Търново и други другадѣ, които вые
наречите спомощници на България и сѣ
които вые okayвате отечеството ни ка-
то сѣировиквате *«радуй сѣ България»*
Не бойте сѣ, не! българети не ще ста-
натъ нито протестанти, нито папища-
ши; нѣ забѣжете добръ, че не ще
станжтъ нито панслависти, ами ще сѣ
останатъ чисти българе, като глѣдатъ
да сѣ възползуватъ въ образованность-
тъ сѣ както въ пововъзраждаемжтъ сѣ
книжнѣ.

Ако обычите и вые можити да ра-
ботите съгласно съ вашжтъ политикѣ
като помощникъ на нашжтъ писменно-
сть, нѣе и васъ прѣемаме сѣще както
и другитѣ, стига само да благоизволи-
те.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Конференціити които сѣ желаетъ
за рѣшеніето на разликата която сѣ-
ществува между Франция и Швейца-
рія правятъ подмогъ на разни слухове
и на разни разсѣжденія отъ страна
на европейскити вѣстници. Кой ще е
прѣдметѣтъ на тѣя конференціи? Ако
вѣрваме единъ французски вѣстникъ
«пресата» тѣ ще иматъ предъ очи са-
мо единъ прѣдметъ сиречь да съобра-
зятъ правата на Франция надъ Ниція
и Савоа тѣй както произлизатъ отъ
трактатѣтъ на 24 Марта съ завѣщани-
ти покровителства въ трактатити на
1815 за полза на неутралността на
Швейцарія.

И дѣйствително, тоя прѣдметъ на
конференціите е ясно показанъ въ е-
дна нова денеша на Г. Тувнелъ. «Сбрана
въ тѣя граници, дума горѣломянжтѣ-
тъ листъ, конференціята ще доведе по-
лезни слѣдствія за франца. Каквито и
да бѣдатъ повити порѣчителства които
Европа ще е длѣжна да изиска за у-

пазваніето на Швейцарската неутра-
льность, тѣя уграниченія ще сѣ доста-
допѣлнѣтъ отъ самото дѣло че Европа
като патжмѣ тѣя подробности, ще
припознай непосредствено трактатѣтъ
отъ 24 Марта и тѣй ще потвърди
извършваніето му. Прочее тѣя конфе-
ренція ще има двойна полза да свѣр-
ши толко неугодната ни распрѣ съ
Швейцарія и да въведе трактатѣтъ отъ
24 Марта въ слѣдствіята му въ обща
та система на Европа.»

Англіискити вѣстници като разглѣ-
дватъ сѣщитѣ въпросъ, отдаватъ на
Франція непрѣтелски нахѣренія противъ
Швейцарія. Таймсъ особитѣ дума че
наскоро Франция щела да завоевай
тѣя конфедерация и въоруженіята които
тѣя послѣдната прави биле съ намѣре-
ніе да противостоятъ на едно неза-
конно нападаніе. «Спротивъ исполн-
ската сила на франція, прилага послѣ
Таймсъ, нѣй сѣ много съмняваме че
завоеваніето на Швейцарія ще може
да сѣ извърши само съ единъ походъ
и нѣй можехмѣ почти да потвърдимъ
че Германия ще влѣзе въ борбата и
отъ това можеше да излѣзе едно е-
вропейско воюваніе.»

Види сѣ че страховети владѣятъ въ
Англія. Въ засѣданіята на гражданскѣи
сѣвѣтъ Г. Орманъ патжквалъ на ми-
нистерството защо не протестувало
противъ съединеніето на Савоа съ
Франца. Споредъ тоя Лордъ вѣрмѣ
было вече да насѣрчатъ малкити дѣр-
жави да противостоятъ на проектити
за съединеніето които франца слѣдва
толко при Рейна рѣка и въ алпѣти.
Прусія сѣ въззѣла кѣмъ французката
политика; Белгія не е увѣрена за у-
трешніятъ сѣ денъ; Германия сѣ плаши.
Нѣй послѣ споредъ разглѣдваніята на
на г-на Орманъ, ако Англія не дой-
де на помощ на Европа противъ
Франца, Франца ще поглѣне Европа.

Вѣрватъ че Цицилія ще роди нови
сплетенія въ положеніето на политиче-
скити работи. Едно писмо отъ Туринъ
16 апрілія извѣстѣва че въ тоя градъ

слухъ ся разд авало че двѣ параходни фрегати Сардински сж пратили сколо крайбрежіята на Цицилія за да покровителствуватъ сардинскити подданици.

Дума ся още че двѣ тѣла войска отъ 30,000 души отишли да занимайтъ долини граници на Тоскана за да нагледватъ войската на папата която сж събира на Анкона и Перуѣ. Па тр и дума че тия слухове не сж точни.

Нъ както и да е военити предуготвления ся слѣдватъ. Въ Сардинія ся рѣшило съставянето на осемъ нови батеріи и уголѣмиваніето на копницата.

Нъ кои сж расположеніята на духовети въ Цицилія и кои сж стремленіята имъ предъ онова което ся извърши въ срѣдны и севѣрна Италия? Единъ Италийски вѣстникъ ся сака въ положеніе да ни ги кажи. » Ако и Францъ II царьтъ на двѣти Цициліи да бѣдеше най добрыятъ изъ между царети обиколени отъ най добрити свѣтници и когато системата която слѣдва да надвива въ държавити му не оставяше нищо да ся желай, голѣмата мисль за съединеніето, на италийското съединеніе, трѣбаше сама да подбужда подданицити му да съединятъ отечеството си съ другити провинции на полуостровтъ.

» Нъ Францъ вторый не е най добрия изъ между царети, свѣтницити му не сж правителствени хора за прииѣръ и системата която цѣти въ Неаполь е умразна. Да приложатъ при сичко това прокламаціити, патріотическити Кореспонденции кои то пълнятъ Неаполско то царство отъ сѣка страна на Италия една най дѣятелна и най хитра пропаганда коя то ся непрестанно труди да уголеми неудоволствіе то противъ правителство то, най послѣ повлиявъ официалнити насърчюванія на Сардинія, и нека ся попитатъ да ли е възможно единъ народъ съ горѣщъ патріотизмъ, съ страшенъ характеръ да стои на срѣща това влеченіе“

Въ Испанія други сплетения. Съзаклятіето на карлистити ся откри, нѣколко отъ съзаклятити ся уловиха и генералъ Ор

тега ся умъртвилъ. Нъ числото имъ е не малко и ся страхуватъ това съзаклятіе распространено, както думатъ, изъ сичка Испанія, да не избухни изново. Вѣстницити, телеграфити даватъ, чрезъ мълченіето си, нѣкаква неясность върхъ положеніето на вътрешнити работи на Испанія: дѣру и въ Мадридъ незнаятъ додѣ сж дошли.

Колкото за въшнити, послѣдни ти новини отъ Мадридъ, ни научватъ че официално ся извѣстило чи Мулей аббасъ отправилъ една нота до генералъ Одеиелъ за да му кажи че двама та пълномощници наименовани за мирьтъ отъ Марокскія Императоръ были: Мохаммедъ-Колибъ и Динарадъ мелекъ и че мѣчността та за съобщенія та закъсня пристигваніето на тия пълномощници: Императоръ тѣ желаялъ приговори ти скоро да ся свършатъ.

Думатъ че въ тия послѣдни дни много дѣятелни депешы сж размѣнявали между Берлинскія и Парискія кабинети. Пруското правителство не е съвѣтмъ мирно отъ послѣдната депеша на Г. Тувнелъ относительно за границити на Рейне. Обявеніате на Французскія министръ были предъ очити на Г. Шлайнихъ обявенія и нищо повече; а прусія искала да зема тъ положителенъ образъ. Прускія министръ пишялъ непрестанно се въ тоя разумъ. Французското правителство не отговаря, и мислятъ че това мѣлчаніе было доста злѣ тълкувано отъ берлинскія кабинетъ.

Обаче прусія не ся отпуска; ти имала двѣ титяви на лѣкъ тѣ си: втората титява была една конференция отъ голѣмити сили. Ако тая конференция ся събере, прусія щела да положи чистото въпросъ тѣ за границити на Рейна. Ако франція откажи да земе обязательство, прусія ще има право да ся отнесе до силити. Ако, напротивъ, франція земе искамото обязательство, тѣ ще ги съедини въ тѣсна отговорность за извършваніето му. Такава е играта на прусія; и тя много дѣятелно ся мѣчи за оттваряніето на тая конференция.

Моденскія дукъ предложилъ на Св. Отецъ да тури въ расположаніе то му

3,000 души воиска и да ги обдържя.

Булата на афоризмото на Папа Піа IX.

(Продълженіе отъ брой 56)

Нъ въ нужността дѣто ся намираме да изпълняме една только печална служба, ные не забравяме че на зема тѣ ные занимаваме мѣстото на оногова който не иска смъртьта на грѣшникити, нъ иска покояніето му и животити му. на оногова който дойде въ свѣтътъ, за да търси и оногова който бѣше заиналъ. За това въ дълбокото смиреніе на нашето сърдце, ные просимъ непрестанно, съ най жаркити молитви, милосърдіето му и ные го молимъ жарко, да просвати съ свѣтлината на благодатъта си сички оныя върхъ кои ные ся насилихме да употребимъ строгостъта на църквата и чрезъ всемогуществото си да изведе отъ нагубнѣтъ нѣтъ и ги въведе въ спасителнѣтъ.

Ные искаме сегашнити апостолически писма и сичко което съдържаватъ да не може да ся опровергай, подъ причиня че оныя които сж забѣлжени и сички оныя кои иматъ или мислятъ че иматъ интересъ отъ съдържаніето на речениити писма, отъ която държава, отъ който чинъ или достоинство и да бѣдять, колкото достойни и да ги сякатъ за едно формално и лично наименование, не сж ся склонили на това, че не сж ся повикали, назначили за слѣдствіето на сегашнити писма че оправданіята имъ не сж ся представили, разгледали и доказали истинни. Сжщити тия писма не можатъ подобно и по никака причина, шаръ или подбужденіе, да ся гледатъ като пълни съ обмана, съ ничтожность или недостатокъ отъ намѣреніе отъ наша страна или отъ страна на оныя които ся интересватъ.

Съдържаніето на тия писма не може по причина на кой да е другъ недо-
статокъ, да сж нападни, пристъпи, из-
мѣни, тури въ разгледваніе или ограничи
въ предѣлти на правото. Не ще ся
тури противъ тѣхъ нито правото за
устно протестуване нито какво да е
средство. Никой никога не ще може
да имъ противотури нито въ сждѣ нито
другади, никой актъ или оставка про-
изведена отъ наше движеніе, нѣкоя
наука и пълна власть.

Обявяваме че рѣченити писма сж и
ще стоятъ твърди, силни и дълговрѣ-
менни, че ще иматъ и ще вадятъ цѣ-
лото и пълното си слѣдствіе, и сички-
ти имъ завѣщанія трѣба да сж изпъл-
няватъ неизбежно и точно отъ оныя
до които ся отнасятъ и които се ин-
тересватъ или които могатъ да ся ин-
тересватъ и до които ся отнасятъ за
напредъ. Тѣй ний заповѣдаме на си-
чкити обикновенни сждовници, на слу-
шатели на подлосити на нашитъ а-
постолически палатъ, на кардиналти
на св. Римска църква, на епископтити на
нонційти на св. сѣдалище и на сички-
ти други отъ каквото достойнство, ка-
квато власть иматъ или ще иматъ да
ся съобразятъ съ тия писма въ рѣше-
ніята си и въ сжденіята си, като от-
нематъ властѣта и леснотіята да сжди
и тълкува друго яче, и като обявятъ
безъ сила и никакво което ся направи
за вреда на тия писма съ познаніе или
непознаніе, и съ каква да е власть.

И колкото е нужно, спротивъ пра-
вилото на нашата канцеларія връхъ у-
пазваніето на придобитото право и
сички други апостолически нареди и
декрети дадени на кое да е лице, ка-
кто да сж наречени, и каквото досто-
йство църковно или мѣрско и да иматъ
дору и когато ще мислятъ че иматъ
нужда отъ едно формално и особито
наименованіе и когато извадятъ уни-
чтожителни, необикновени и гнѣвни
завѣщанія и които искатъ за своя
полза нареди, обмачи стари, снабдени

чрезъ клятва или отъ Св. сѣдалище съ
привелегіи и декрети, произведени отъ
самото движеніе, отъ явното знаніе
и пълната сила на апостолското сѣ-
далище въ нѣкое събрание и другади,
и когато оставките сж направени, об-
народвани и много пѣтя подновени
Ний обявяваме че унищожяваме чрезъ
настоящити писма, съ формаленъ и
особитъ начинъ, и само за тоя пѣтъ
тия нареди, завѣщанія, обычаи, приви-
лигіи изволенія и други актове, и ис-
каме да ся унищожатъ ако тия акто-
ве или нѣколко отъ да не сж вмѣстени
формално въ настоящити писма, колко-
то и достойно да подлагатъ за едно
особито формално и частно спомену-
ваніе, искаме настоящити писма да и-
матъ сжщата сила като че съдържаніе-
то на наредити за изваждане и онова
на особитити завѣщанія запазени съ и-
менно и дума по дума изречени, и да
придобятъ пълното си и цѣло слѣд-
ствіе спротивъ сѣко нѣщо което е на
това противно.

Като е общо извѣстно че настоящи-
ти писма не могатъ да ся распрж-
енатъ на сѣкадѣ, и особито въ мѣста-
та дѣто ще е по потребно да ся по-
знаятъ, ние искаме, споредъ обычаѣтъ
да ся обнародватъ и залепятъ на Ла-
травската църква и на св. Петра, ка-
кто е и на апостолическата канцеларія
въ голѣмия дворъ на гората цитаріо и
на вхождъ на шанъ-де-флоръ, и че
тѣй обнародвани и залепени. сички и
сѣкой отъ оныя на които ся отнасятъ да
можатъ да ся съобразятъ съ тѣхъ
като имъ ся отговаряме точно и истинно,

Искаме шото ржкописни или напе-
чатани преписи, стига да я подписана
отъ общенародния Нотарія (мухтарний
и потвърдени съ печататъ на нѣкое
лице църковно да иматъ въ сичкити
мѣста на свѣтътъ истото вѣрваніе и
истото вѣрвѣніе което иматъ на тоя
часъ настоящити.

Дадено въ св. Петровата църква,
подъ прѣстелтъ на грѣшникътъ, 26

Марта 1860 XIV година на наше-
то първосвещество,

Мѣсто на печатътъ Ний П. IX.

Филиппъ Осаписъ.

СВКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Пишатъ ни отъ Букурещъ 1860 Ап-
рилія 2 :

Г-не издателю на В. България !

Прочитае въ тукашниятъ листъ Românul
слѣдующитъ статійки, отъ прочутитъ ту-
кашенъ журналистъ К. А. Россети.

« Верховниятъ кайръ въ Турско, извѣс-
тно е, че е съставенъ въобще отъ разврат-
ни фанариоты, които чрезъ грабителяството,
низостѣтъ, и сичко, що може да ся пред-
стави челѣкъ за неприлично на Пастырско-
то званіе, навѣкоха отъ горѣ си справед-
ливо гнѣвътъ на народътъ до такава сте-
пень, шото отъ сичкии български епархія
сж дадохъ на правителството протесты. Отъ
нашъ страна ний желаемъ шото българскія
този народъ да ся добіе народитъ епар-
хійъ, както врѣменно е было; и сме увѣ-
рѣни какво съ примѣрното съ постоянство
ще добіе народитъ си епархійъ.

Ние отъ село въ село сме посѣтили голѣмъ е-
динъ частъ отъ България, и видѣхме какво Бл-
гаритъ иматъ характеръ твърдъ и постояенъ;
единъ само пѣтъ трѣба да сж съгласътъ
а послѣ сж не връщатъ назадъ или отъ
каква да е жертва ...

— Пишатъ ни отъ Търново 12 Априлія
«Тия дни нимахмы великденъ и байрамъ.
Твърдъ спокойно ся изминаха тия праздни-
ци на съживаемити християни и мюсюлмани
и единати и другити съпріятелстваха въ
веселостѣта на тия праздници. Случи ся,
по врѣмято на байрама въ първи и втори
день, като гърѣха топовити, по невниманіе
на самити топови, утрѣнаха ся едно по дру-
го двама отъ тѣхъ. Едина на когото топа
бѣше отредѣлъ раката, умрѣ.

— Пишатъ ни отъ Самоковъ 14 Априлія
«Едно любопытно и смѣшно нѣщо. За вѣс-
кресеніе като бѣрсади иконити въ черковата
на Дунавца и като ги наредѣли на мѣсто
то имъ, турци иконата на св. Евангелиста
Матея съ главата на доло. Народътъ съзрѣ
това и ся отправи до епископтити на Па-
гара. «Ако ви е досадило, рѣче ний, и
злоучилиятъ Деян Матея що ви чини съ

евангелистъ Матей, та му сте убърнали главата на надоло. Единтронити исправни искривеното. По причина на Делъ Матей, страда и св. Евангелистъ Матей.

— Около Казанлъкъ, хайдуцити не мируватъ нѣ правятъ най страшни злодѣйства. Една дописка отъ 13 Априлія ни извѣстѣва че въ село Казаладжери, далечъ два часа отъ Казанлъкъ, въ миналата сѣбота, по три часътъ, шестъ души злодѣйци уловили момчето на нѣкого си Ратка и искали да го заведатъ въ планината. Нѣ селянити като видѣли клетото въ рѣцѣти имъ, събиратъ ся зематъ, кой брадва, кой ножъ, кой тояга и спускатъ ся врѣхъ злодѣйцѣти. Трудътъ имъ не былъ безъ полза. Тия послѣднитѣ като видѣли толкова множество да ги напада оставили момчето и любѣжали.

На другиятъ день хайдуцити пратили хаберь до бащата да имъ прати или 20,000 гр. или ще взѣзатъ нощемъ въ къщата му и ще го заколятъ него и сичкото му домочадіе.

На 12 Априлія други злодѣйци излѣзѣли единъ чепрекъ до Казанлъкъ, зеи аглѣта отъ овчерити и ранили единия отъ тѣхъ.

— Единъ Оландски астрономъ, Г. Болтъ, извѣстѣва че по идущиятъ Августъ прочутата комета на Карола пени ще ся появи.

— Пишатъ ни отъ Кюстендаль, 12 Априлія: » Цароградскій вѣстникъ обнародва че св. Миса былъ голѣмо орудіе за хромити и други немощни, както и новыи св. Пантелеимонъ былъ орудіе на Діонисія. Последніятъ, здравъ още като ся понаше, докарватъ го на циганската кола, мъртавъ пиянь».

— Една къща каменна близо до Българската църква на Фенеръ дава ся съ кирія за много или малко врѣме. Тя ся и продава. Който иска да я земе съ кирія или да я купи, нека ся отнесе до г. Ивана Минова на ханътъ му на балатъ.

— Высокіятъ съвѣтъ на танзиматътъ обнародва наскоро нарѣди подъ заглавіе Таплиматъ за мюхасабеджіти и за другити чиновници на малѣто и които бѣдежатъ съ кой начинъ да ся събиратъ за нарѣдъ данъцити и да ся вписатъ въ хазната. Вѣтрѣ ся намиратъ и завѣщанія относително за продажбата на мюлковеи.

— Ж. де Константинополъ обнародва въ официалнага си часть слѣдъщото окръжно писмо:

« Цариградъ 13 — 25 Априлія 1860, Господине, за извършване на размѣнитъ

контратъ между отоманското правителство на 8 Ноеврія 1859 [В. К.], потвърденъ чрезъ ираде отъ Н. И. Величество Султанта, състави ся въ тоя градъ едно безименно общество подъ названіе « Финанціално съдѣшпение » съ единъ капиталъ отъ триста и двайсетъ хиляди зирі стерлинни подписанъ и вложенъ отъ слѣдъщити (лица):

« Тубини и Корни Я. Камондо и съдр.
» Емануилъ Балтаджи Г. Зарифи.

« Това заведение което ще начинъ дѣйствіята си на 2/14 идъщи Маія имъ за цѣль спорѣдъ опредѣленіята и условіята на горѣпомянатиятъ контратъ да задържи измѣната въ десетъ години на сто и десетъ гроша зирата стерлинна, чрезъ издаваніето на монети за Европа за три мѣсяци, съ бешлици или златни и сребърни меджидіега съ законна лихва.

„ Управленіето е дадено на г-да Г: тубини, А Камондо А Балтаджи и Г Зарифи които наредъ ще ся подписватъ по двама

Изволете да забѣлежите подписанити имъ и да върватъ само тѣхъ

управителити

Г. Тубини, А Камондо

А Балтаджи и Г. Зарифи

— Пишатъ ни отъ Охрида че двама Охридчанѣи единъ двайсетъ и четри годишенъ а другиятъ на четиристъ и петъ като сѣ връщали отъ селото Ресна, сѣ срѣщали отъ хайдуци. тия послѣднитѣ пушнали врѣхъ тѣхъ и ранили първия въ гърдити а вториятъ въ рѣката. Надѣжда иматъ че единиятъ ще живѣй нѣ другиятъ былъ въ нечаянно състояніе.

Ако върваме това съобщеніе такъва убійства по сто на година сѣ случвали. Мѣстното началство дало вниманіе то ся врѣхъ това състояніе на работити. Нѣ число то на злодѣйцити было толко голѣмо, щѣто силити и стараніята му были недоволни. Много пѣти вѣлхвити были толко вирогави щѣто сѣ расхождали изъ градовеси и изъ назарити.

Нека ся надѣваме че мѣрцити които Императорското правителство е zelo за да искорени подобни немирности не ще ся забавятъ да ся турятъ въ дѣйствіе, най повече сега когато лѣтото отвара прибѣжията на злодѣйцити.

—Извѣстіе за търгоници тѣ

Кравичко масло за продажъ на кумъ капія. То е пратено въ Цариградъ отъ Гедеона, Софійскіятъ фанариотинъ, и е плячка отъ сиромаси тѣ на епархіята му. По тия качества то може да е или много скъпо или много ефтино. Който обыча да си купи нека иди на унѣ-капія, при комисіонеринъ тѣ Гедеоновъ.

— Пишатъ отъ Діарбекъръ 6/18 Априлія, « Омеръ наша стопъ въ нашиятъ градъ, нѣ думатъ че ще дойде слѣдъ малко въ Цариградъ.

— Австрійската поща ще тръгнува отъ цариградъ за Віена въ срѣда и сѣботѣ. Въ срѣда които писма ѣ ся занесжтъ часътъ до 2 слѣдъ пладня, испраща ги съ вапорътъ прѣзъ Галацъ а писмата които сѣ занесжтъ часътъ слѣдъ 2 до 7 слѣдъ пладня испраща ги по сухо презъ Едрене, Бѣлградъ и Землинъ. Въ сѣботѣ зема писма до 8 часа по европейски (или до 4 часа прѣдъ пладня) и ги испраща съ

Тріестскія вапоръ.

Тая поща пристига у цариградъ: у Недѣля съ Галацкія вапоръ, у вторникъ съ пощата отъ Букорешъ, у срѣда съ пощата презъ Зимлинъ и Бѣлградъ и у четвъртакъ съ вапорътъ отъ Тріестъ.

За Влашко и Молдова тръгнува съ-ка срѣда съ Варнелскія вапоръ и зема писма до часътъ до 2 слѣдъ пладня. Дохожда у цариградъ съки вторникъ сутринната.

— У срѣда на 20 Априлія на Зарапханата изгориха още 15 милиона гроша кайме, съ които сичките до сега изгорени каймета ставатъ 433 890, 950 гр.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Априлія. 22

Лир. Тур. Гр. ... 105 15

Лир. Англ. ... 116 10

Милицъ ... 54 20

20-франтъ ... 92 25

Полъ Имп. ... 93 25

Медж. бѣло ... 21

ПОДЛИСТНИКЪТ НА БЪЛГАРИЯ

*Дълове на сърцето
отъ Август Макетъ (1)*

Мъчно ще е да се изрази смущение-то на младата мома на която мислти, предъ такова зрѣлище, ся забъркувахъ.

Най послѣ, Армандъ ся утиши; той срѣщна нѣколко младежи неговни познаници и ся разговори и расходи свободно. Човѣкътъ дохождаше малко по малко въ себе си. И малко по малко тишината слизаше въ жилити на Луціана. Тя слѣдъ като добръ изгледъ княгинята бѣше забѣлила че е тиха. Нито веднѣждъ г-жа Новарчинъ не си бѣше обърнала главата къмъ синіятъ салонъ, а Контесса Гортіани, другарката ѝ, не си земаше очити отъ тоя салонъ. Луціана ся приближи, като безъ да я осѣти, до столътъ на баронката. Тая последята, и тя безъ да ся осѣти, слѣдъ малко направи знакъ на г. Арманда да бѣржъ който дойде безъ да ся май. Луціана ся обърна чвърсто, и, като скри лицето си, отвори си сърдцето и уши. Приликъта бѣше заложена; дѣйствието пачна

III

— *Ще го накарамъ да ся лжи,* бѣше рѣкла Баронката на бащата.

Тоя послѣдніятъ чакаше часътъ въ когото сынъ му ще пачи да ся лжи. Една игра на книги не ся продължава вѣчно. Г. де Бѣржъ като остана свободенъ нѣколко минути и като видѣ Арманда че ся приближи при домакинята, приближи ся и той.

Баронката, като видѣ че сичко е расположено за сполучаваніето на цѣльта си, нападна отворено положеніето. Г. Луціана стоеше на единъ столъ задъ Г-жа Шодрей и Армандъ не можеше да я глѣда. Армандъ, облегатъ на камината бѣше правъ и сичкити му

движенія, сичката му физиономія минуваха презъ очити на младата мома чрезъ едно индійско огледало дѣто момъкътъ ся изображаваше шейсетъ пѣти вмѣсто единъ.

— Дойдохме късно, рече баронката до която бѣше сѣднала контеса Гортіани, аскавата Полкиня съ зелени очи, съ пламакевидна коса подстригана по антическа мода.

— Врѣмѣто бѣше хубаво, господжя, повѣрна армандъ, уштити сж сухи и небето позвѣздно; дойдохъ пешъ отъ махлата си Мадалина и мисля да си ида пакъ пешъ.

Армандовтъ гласъ бѣше сладъкъ. Сладостта на гласътъ е толко силенъ колкото и хубостта; любовта може да влѣзе въ сърдцето отъ ушити както и отъ очити.

— Салонътъ ви блящи тжъ вечеръ, приложи младытъ иргенъ.

— Панстина, рече Баронката, и чърнити дрехи трѣба да сж много малки ...баря ако бѣха кадифени!

— Е, господжя, отговори армандъ; тогива мжжети не щѣхъ бы толко грозни. Нъ наутрѣто женити ще измислятъ нѣкакъвъ другъ платъ при когото нашето кадифе ще е окаянно както днесъ сукното ни.

— Кога е тѣй вый имате твърдъ малко въображеніе, господа, рече контеса Гортіани. Да ся покажи човѣкъ хубавъ и то е нѣщо.

— Не ще станимъ никога хубави колкото васъ, господжя, извика единъ старъ генералъ.

— Имате право, генерале, прикжсна Армандъ. Вижте тамо Г-жа. Книгта Новарчинъ съ бѣлѣтъ си фустанъ и червениги ѝ цвѣта. Облечете нѣкого съ коприна, съ злато, съ діаманти и турете го при тая жена просто облечена, и ще го видите тогава!

— Тя ви ся види прочее много хубава? попита неразумно баронката.

Контеса Гортіани, съ вниманіе и трепетъ, чакаше отговорътъ.

— Тя е самата хубостъ, рече Ар-

мандъ. Повече отъ хубостта е, тя е жена. Има сякамъ шестъ мѣсяци отъ какъ е въ Парижъ, и я видѣхъ нѣколко дни слѣдъ дохожданіето ѝ на посланическіятъ балъ. Ахъ! Боже мой извикахъ като я видѣхъ, на ти една жена! кажете, господжя, чули ли сте такава глупостъ, вые сте сички хубави, и негли по хубави отъ княгинята. Що да чина, може да е лудостъ или очити ми тѣй видѣтъ...!

Отъ изрѣченіето на това чудно изказаніе баронката истрѣпна. Тя хвърли къмъ свѣтъникътъ единъ смущенъ погледъ на когото той отговори съ едно отчаяно помръдваніе: Тѣй ли щеме Армандъ да ся лжи!

Главата на Луціана клонна. Контеса Гортіани глѣдаше съ четири очи Арманда.

Колкото за тоя послѣдніятъ той не осѣщаше неприличностити които направи. Напусто баща му го удряше съ разгнѣвенити си поглѣди; напусто баронката ся укашлюваше. Ако и стрѣхата паднеше на главата му, армандъ не бы ся мръдналъ.

Г-жа Шодрей, като искусна жена, като истенска пріятелка, ся канеше да промѣни разговорътъ, негли нѣкакъвъ цѣръ ся намѣрише. Нъ Г. Шодрей дойде въ това събраніе, той пдеше отъ оня край на салонътъ, отъ махлата на хубавити рускини.

— Хващамъ ся на едицъ, рече той че говорите за княгыни Новарчинъ, това чудо!

— Сличелихте, господине, отговори Армандъ.

— Че намѣрали сж такава гиздавица? приложи учениытъ баснословецъ.

— И азъ това казвахъ на тѣя господжя, прикжсна клетыятъ момъкъ за женянтъ.

— Писано е че ще загуби, помисли г-жа Шодрей.

(слѣдва).